

DEN danske STJERNE

Juli 1978
127. årgang · Nummer 7



Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Rådgivende komité: Gordon B. Hickey, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redaktør af kirken magasiner:** Dean L. Larsen.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translations Services, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Korrespondenter: Københavns Stav: —. Den danske Mission: —.

Indholdsfortegnelse

Budskab fra Det øverste Præsidentskab: Sabbaten - en glædens dag, <i>præsident Spencer W. Kimball</i>	1
Spørgsmål og svar, <i>Steve Gilliland, Robert J. Matthews, Elliott D. Landau</i> ...	7
Om at være aktiv, <i>Orson Scott Card</i>	13
Nadveren og indgåelse af pagter, <i>W. Cole Durham, jr.</i>	15
Forekommer mirakler i dag? <i>Jay A. Parry</i>	18
Fasten - en glædens gave, <i>Sheryl Condie Kempton</i>	23
Kirkens livskraft, <i>præsident Spencer W. Kimball</i>	26
Christians omvendelse, <i>Gordon Irving</i>	28
Det gør ikke nogen forskel, <i>Barbara Balli</i>	34

Børnestjernen

Miraklet, <i>Sherrie Johnson</i>	1
Vidnesbyrd fra børn i hele verden	5
Hvad kan jeg sige? Hvad kan jeg gøre?	6

Abonnement:

Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48,00.

Nævnte priser er incl. moms og porto.

Betaling over gire 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lyngø.

United States and Canada: \$ 8,00 (surface mail).

© 1978 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Budskab fra Det øverste Præsidentskab



Sabbaten — en glædes dag

af Præsident Spencer W. Kimball

Et efterår havde jeg til opgave at overvære en stavskonference et sted ude i provinsen i det vestlige USA. Jeg kom lørdag aften og overnattede hos stavspræsidenten. Om morgenen påbegyndte vi den 8-9 km. lange tur til stavbygningen, og på vejen kom vi forbi adskillige landbrugsejendomme. Og jeg lagde mærke til, at disse mennesker helt tydeligt holdt sabbaten hellig.

Vi så de dejligste marker med moden hvede, og maskiner som stod sådan som de var blevet efterladt den foregående aften. Vi så høstakke, kun halvt opbyggede og mere hø liggende på markerne, rede til at blive kørt ind. Noget korn var høstet, og noget stod stadig på marken. Hele landet syntes at hvile.

Vi kørte ind i landsbyen, og også her fandt vi at alt åndede fred og ro. Der lød ingen hamren, ingen maskineri eller arbejdsstøj af nogen slags. I stedet så vi folk komme fra alle retninger af dalen, og samle sig ved kirkebygningen.

Jeg talte med stavspræsidenten om dette usædvanlige syn og spurgte, om hjemmelærerne havde været rundt i staven og advaret folk om, at der ville

komme en besøgende fra Salt Lake City. „Nej,” svarede han, „vi er meget tilfredse med, som vore medlemmer holder sabbatsdagen hellig. Næsten alle familier i staven er repræsenteret ved vore møder hver eneste søndag.” Og rapporterne bekræftede, hvad han sagde.

Det var en dejlig dag - stille, kun en sagte brise; det var varmt og meget behageligt. Bjergene i horisonten var ved at få deres efterårskulør. Der var smukke gårde og marker, nydelige huse og en vidunderlig følelse af tilfredshed. Møderne og samtalerne den dag gik bemærkelsesværdigt fredeligt, meningsfyldte og tilfredsstillende.

Modsatningen kom, da jeg overværede en stavskonference i et andet samfund. Jeg vågnede meget tidligt søndag morgen ved megen støj. Det var en skare mænd klædt i jagttøj og med rifler. De skulle op i bjergene og jage vildt.

En anden søndag kørte jeg gennem et landbrugsområde og så mange maskiner i fuld gang med at høste hø og sveddryppende mænd i gang med høstarbejdet.

Og en helt anden søndag lagde jeg mærke til en lang kø af mennesker, der



stod og ventede på at komme ind i en biograf, og andre, der tydeligvis var på vej til stranden eller op i bjergene med madpakker og sportsudstyr.

Vi er i udstrakt grad blevet overtrædere af sabbatsloven. Om søndagen er søerne fulde af både, strandene er fulde af mennesker, biograferne har deres bedste besøgsprocent, golfbanerne myldrer med spillere. Sabbaten er den foretrukne dag for rodeo'er, kongresser, familieudflugter. Selv sportsarrangementer afvikles fortrinsvis på den hellige dag. „Livet går sin gang,” er mottoet for mange, og vores hellige dag er blevet til en morskabsdag. Og fordi så mange mennesker betragter dagen som en morskabsdag, bliver udbudet af fornøjelser bestandigt større til fordel for dem, der tjener på det.

For mange mennesker betyder det ikke noget særligt, at overtræde sabbatsloven, men for vor himmelske Fader er det ulydighed mod ét af de vigtigste bud. Moses steg ned fra det rystende, rygende Sinaibjerg og gav de undrende israelitter de ti bud, der er grundlaget for vort livsmønster. Men disse bud var slet ikke nye. De var kendte af Adam og hans efterkommere, som havde fået befaling om at efterleve dem lige fra begyndelsen, og de blev simpelthen blot gengivet af Herren til Moses. Disse bud skrev sig endda tilbage til før jordelivet og var en del af den prøve for det jordiske menneske, som blev aftalt og påbegyndt i det store råd i Himlen „for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.” (Abr. 3:25)

Det første af de ti bud påbyder, at menneskene tilbeder Herren; det fjerde afsætter en sabbatsdag til dette specielle formål:

„Du må ikke have andre guder end mig. . .

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!

I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning,

men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælkvinde, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte.

Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.” (2. Mos. 20:3,8-11.)

Den højtidelige befaling, som blev bragt ned fra det tordnende Sinaibjerg: „Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig.” Den befaling er aldrig blevet ophævet eller modificeret. I stedet er den blevet styrket i vor tid:

„Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren. Og på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed . . . at din glæde må være fuldkommen.” (L&P 59:12-13)

At gå på jagt og fiskeri på Herrens dag er ikke at holde den hellig. At så og pløje eller at høste på en sabbat er ikke at holde Herrens dag hellig. At tage op i bjergene eller i skoven eller på stranden med nedbragt mad, at overvære sportskampe eller rodeo's eller væddeløb eller forestillinger eller fornøjelser på den dag er ikke at holde den hellig.

Hvor mærkeligt det end kan lyde, prøver nogle ellers trofaste sidste dages hellige der forsømmer kirkemøder for i stedet at more eller rekreere sig, at retfærdiggøre sig med at de bedste fiskemuligheder vil gå tabt, hvis man ikke er på stedet netop dén søndag, eller at ferien ikke vil blive lang nok, hvis man ikke „tager fri” om søndagen, eller at man ikke vil få den film at se, hvis man

ikke netop gør det om søndagen. Og de tager ofte deres børn med sig, når de bryder sabbatsloven.

Frelseren sagde: „Den, der bryder ét af de mindste blandt disse bud og lærer menneskene således, han skal kaldes den mindste i Himmeriget.” (Matt. 5:19)

Dette er ikke nogen kritik af legitime former for rekreation, sport, teaterforestillinger og film. De har alle muligheder for at give livet nyt indhold, og kirken støtter som organisation sådanne aktiviteter. Men der findes et passende tidspunkt og sted for alle ting - et tidspunkt for arbejde, et tidspunkt for leg, og et tidspunkt for gudsdyrkelse.

Somme tider karakteriseres overholdelse af sabbaten som et offer og en selvfornægtelse, men det er ikke tilfældet. Det er blot et spørgsmål om at planlægge og udvælge de rette tidspunkter. Der er tid nok, specielt i vor tid, i de seks dage af ugen, til at gøre vort arbejde og også til at lege. Meget kan gøres for at arrangere og opmuntre til aktiviteter på hverdage, og holde sabbaten fri.

Et spejder-forældreråd havde været vant til at arrangere udlejning af sine sommerhytter sådan, at det ene hold spejdere påbegyndte sit ophold dér en sabbat og flyttede ud den følgende sabbat. På den måde blev SDH-spejdere berøvet muligheden for at foretage deres religiøse aktiviteter på to efter hinanden følgende søndage. En venlig henstilling til rådet resulterede i en forandring, så perioden nu løber fra fredag til fredag. Søndagen planlægges nu sådan, at der tilbydes religiøse aktiviteter for drenge i lejren.

En seminargruppe planlagde en gudstjeneste oppe i bjergene en søndag. De følte sig retfærdiggjort til at foretage denne udflugt, fordi de havde arrangeret et vidnesbyrds møde som en del af dagens aktiviteter. De holdt deres møde og

kunne glæde sig over en åndelig time sammen, men derefter blev dagen tilbragt med frokost i det fri, lege, gåture og bjergbestigning uden nogen yderligere tanke på sabbaten. Denne ene åndelige time gjorde ikke dagen hellig. Formålet med dette bud er ikke at berøve mennesket noget. Enhver befaling, som Gud har givet sine tjenere, er til gavn for dem, som modtager og adlyder den. Mennesket har gavn af den omhyggelige og strenge adlydelse af sabbatsloven, ligesom mennesket lider ved overtrædelse af Guds love.

Befalingen har en passiv side. På sabbaten „må du ikke arbejde”, men den har også sine aktive sider. På den dag „skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter . . . og tilegne den Allershøjeste din andagt . . . med et glad hjerte og et venligt ansigt.” (L&P. 59:9-10, 15)

„Vi går ikke til sabbatsmøderne for at blive underholdt ej heller kun for der at blive instrueret. Vi går der for at tilbede Herren. Hvis mødet er en fiaske for dig, så er det dig, der har fejlet. Ingen kan tilbede for dig; du må selv sørge for at tilbede Herren.”

Sabbaten er ikke en dag, hvor man skal ligge mageligt henslængt på sofaen eller nusse omkring i haven, men det er en dag, hvor man regelmæssigt og konsekvent overværer møder, hvor man tilbeder Herren, erhverver sig kundskab og får instruktion, glæder sig sammen med familien og opløftes gennem sang og musik.

Sabbaten er en hellig dag, hvor man

foretager sig værdige og hellige ting. Afholdelse fra arbejde og adspredelse er vigtigt, men det er ikke tilstrækkeligt. Sabbaten kræver konstruktive tanker og handlinger, og hvis man bare ligger henslængt på sofaen og ikke foretager sig noget på sabbaten, så bryder man den. At holde sabbaten hellig vil sige, at man ligger på sine knæ i bøn, forbereder lektier, studerer evangeliet, mediterer, besøger de syge og bekymrede, skriver breve til missionærer, tager sig et hvil, læser gode bøger og deltager i alle de møder i kirken, som det forventes at man overværer.

En god, men fejlagtigt indstillet mand, som jeg kender, hævdede, at han kunne få mere ud af at læse en god bog om søndagen end ved at overvære et møde i kirken, idet han sagde, at talerne ikke levede op til hans stand der. Men vi går ikke til sabbatsmøderne for at blive underholdt ej heller kun for der at blive instrueret. Vi går der for at tilbede Herren. Det er den enkeltes ansvar. Og uden hensyn til, hvad der siges fra talerstolen, kan man, hvis det er ens ønske at gøre det, tilbede Herren i ånd og sandhed ved at overvære møderne, deltage i nadveren og tænke over evangeliets skønhed. Hvis mødet er en fiasko for dig, så er det dig, der har fejlet. Ingen kan tilbede for dig; du må selv sørge for at tilbede Herren.

Med hensyn til bl.a. denne befaling, så lad os følge profeten Josua: „Så frygt nu Herren og tjen ham i oprigtighed og trofasthed . . . vælg i dag, hvem I vil tjene . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!” (Josua 24:14-15)

Så kan vi håbe på de velsignelser, der blev lovet Israel: „Mine sabbater skal I holde, og min helligdom skal I frygte. Jeg er Herren!

Hvis I følger mine anordninger og holder mine bud og handler efter dem, vil jeg give Eder den regn, I behøver, til

sin tid, landet skal give sin afgrøde, og markens træer skal give deres frugt.

Tærskning skal hos Eder vare til vinhøst, og vinhøst skal vare til såtid. I skal spise Eder mætte i Eders brød og bo trygt i Eders land. Jeg vil give fred i landet, så I kan lægge Eder til hvile, uden at nogen skræmmer Eder op.” (3. Mos. 26:2-6)

Mange industrier siger, at de har processer, der ikke kan afbrydes af hensyn til sabbaten - i sådanne industrier „skal” arbejderne arbejde om søndagen. Det kan nok være rigtigt, men „undskyldninger er roden til alt ondt” og jeg har ofte tænkt på, hvor længe det ville tage at oparbejde nye produktionsmetoder, der ikke ville kræve søndagsarbejde, hvis alle i en bestemt industri simpelt hen satte sig for at holde sabbatsdagen hellig.

Freleren vidste, at oxen falder i sumpen, og at én eller anden må trække oxen op af sumpen, når det bliver nødvendigt. Men ingen anbringer med vilje oxen i sumpen hver eneste uge, eller lader den komme ud i sumpen, uden at forsøge at holde den borte derfra.

Det er sandt, at nogle mennesker er nødt til at arbejde om søndagen. Og noget af det arbejde som er nødvendigt om søndagen - for eksempel at passe de syge - kan i virkeligheden virke som en hyldelse til sabbaten. Men ved sådanne aktiviteter må vore motiver bygges på omhyggelige overvejelser.

Når mænd og kvinder er parate til at arbejde om sabbaten for at øge deres velstand, bryder de befalingen; for penge, som tjenes om sabbaten, er, hvis arbejdet er unødvendigt, urene penge. Kan man forestille sig et menneske, der arbejder om sabbaten i overtrædelse af Herrens befaling, som derefter bringer en tiendedel eller andet af sine ildelugtende frugter af det arbejde til

Herren som en offergave? Ligesom i Det gamle Testaments tid må de ofre, der bringes til Herren, være „uden lyde“, og unødvendige sabbatsdagsfortjenester kan aldrig blive det.

Overtrædere af sabbaten er også de, som gør indkøb eller går til forlystelsessteder om sabbaten, hvorved de opmuntrer sådanne steder til at holde åbent - hvad de måske ellers ikke ville. Hvis vi køber, sælger, bytter eller støtter noget sådant på Herrens dag, er vi oprørske lige så vel som de israelitter, hvis alvorlige straffedomme for overtrædelser mod dette og hint bud, burde være en advarsel til os alle.

Selv om Israels gamle love foreskrev hurtigt og alvorlig afstraffelse af dem, som overtrådte sabbatsloven, har vi ikke lov til at gå ud fra, at loven var af større betydning dengang, end den er i dag. Betydningen af at respektere sabbaten blev til profeten Joseph Smith fremhævet igen i vor egen tid i en åbenbaring fra Herren:

„Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.“ (L&P 59:9)

Man bør lægge mærke til, at dette er en „du skal“-befaling.

„Thi sandelig, dette er en dag, der er

bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt. Dog skal du altid afgive dine løfter i retfærdighed, hver dag og altid. Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.

Op på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen.“ (L&P 59:10-13)

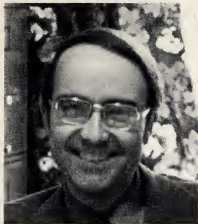
Læg her mærke til, at mens Herren fremhæver betydningen af sabbatsdagen og den rette efterlevelse af den, kræver han samtidig „retfærdighed hver dag og altid“ af sit folk.

På mine rejser træffer jeg trofaste mennesker, som undlader at tjene penge ved at handle på sabbaten. Jeg har truffet kvægfolk, som ikke vil drive kvæg sammen på sabbaten; frugtboeder ved landevejen, der som regel holder åbent dag og nat hele frugtsæsonen igennem, men som er lukket om sabbaten. Forretninger og pølsevogne og iskageboeder som var lukket om søndagen - og ejerne ser ud til at klare sig alligevel, samtidig med at de kan nyde en ægte tilfredsstillelse ved at lyde loven. Og hver gang jeg ser gode mennesker tage afstand fra den slags indtægter, glæder jeg mig og føler i mit hjerte lyst til at velsigne dem for deres trofasthed og udholdenhed.

Herren sagde til profeten Esajas: „Varer du din fod på sabbaten, så du ej driver handel på min helligdag, kalder du sabbaten en fryd, Herrens helligdag ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde, holder dig fra handel og unyttig snak, da skal du frydes over Herren; jeg lader dig færdes over landets høje og nyde din fader Jakobs eje. Thi Herrens mund har talet.“ (Es. 58:13-14)

Spørgsmål og Svar

*Spørgsmål af almen evangelisk interesse
besvaret som et råd ikke som kirkens
officelle standpunkt.*



af Steve Gilliland, leder af LDS Institute,
Cambridge, Massachusetts

Bør sidste dages hellige tage et arbejde, der kræver, at de arbejder på søndage?

„**V**i arbejder med skiftehold her, og enhver tager sin tur med at arbejde på søndagsholdet,” sagde formanden. Hans funktionær, der er SDH og ivrig efter at holde sabbaten hellig, er også nødt til at tænke på at kunne hæve sin ugeløn. Der er megen arbejdsløshed. Kan han tillade sig at opgive et godt arbejde for at kunne holde sabbaten hellig? Skulle han overhovedet tænke på det?

For nogle er spørgsmålet om at arbejde på sabbaten let at besvare: „Hvis dit arbejde kræver, at du arbejder om søndagen, så skaf dig et andet arbejde.”

men problemet synes at kræve en dyberegående behandling.

For eksempel er der visse livsvigtige funktioner, der nødvendigvis må fortsætte om søndagen. De, der sørger for nødhjælpstjeneste som f.eks. hospitalspersonale, ambulancechauffører, politi og brandmænd må udføre deres funktioner alle ugens dage. Hvis bus- og taxisystemet skulle lukke om sabbaten, hvordan skulle så de, der ikke har egen bil, kunne komme til kirke? Og hvad med dem, der arbejder på hoteller og moteller, hvor nogle rejsende er nødt til at gøre ophold for at rejse så lidt som muligt på sabbaten?

Nogle er nødt til at arbejde om søndagen. Og det synes klart, at vi ikke bør indtage den stilling, at alt sådant arbejde skal overlades til ikke-medlemmer. Vi har brug for at have gode sidste dages hellige i alle hæderlige stillinger til at øve indflydelse på og bringe velsignelser til dem, som de arbejder sammen med, og som de betjener.

Spørgsmålet om sabbats-arbejde bliver derved noget helt individuelt. Når vi erkender, at noget søndagsarbejde ikke blot er berettiget men også nødvendigt, må vi spørge os selv: „Er *min* situation sådan, at søndagsarbejde er uundgåeligt?”

Selv om vores afgørelse kan påvirke mange menneskers tilværelse, ligger den fulde vægt af en sådan afgørelse på den enkelte. Men vi behøver ikke at træffe afgørelsen alene. Herren har lovet

inspiration og vejledning til sådanne vigtige beslutninger.

Hvis du allerede har et arbejde, der kræver søndagstjeneste, så stil dig selv disse spørgsmål:

Er der et alternativ til søndagsarbejde? Kan jeg forandre timeplan? Hvis jeg ikke arbejdede om søndagen, ville det så lægge en urimelig byrde på andre funktionærer? Kan vi måske bytte turnus?

Hvis jeg siger dette arbejde op, hvad vil der så ske med min familie? Er der andre arbejdsmuligheder, der kan skaffe os den fornødne indkomst og alligevel lade mig deltage fuldt og helt i kirken og adlyde Herrens befalinger?

Er der et ward eller en gren, hvor jeg stadig kan deltage i nogle eller alle mine søndagsmøder, selv om jeg også arbejder?

Er jeg sikker på, at jeg ikke bruger mit

arbejde som undskyldning for min dovenskab?

Diskuter disse spørgsmål med din ægtefælle eller /og børn. Og bring jeres svar frem for Herren for at få hans råd. Og hvis din beslutning, taget under bøn og accepteret af Herren, er, at du skal fortsætte eller påbegynde et arbejde, der kræver søndagstjeneste, så følg den kurs, så længe som Ånden lader dig i ro, og tilgiv enhver hellig, som uden at have den rigtige forståelse, måtte kritisere dig.

Hvad kan man gøre for at fortsætte sin åndelige vækst, selv om der kræves noget søndagsarbejde af dig? Disse forslag er kommet fra sidste dages hellige, som har fundet dem nyttige:

1. Begynd din sabbatsdag med en særlig andagt. Hvis du er gift, så tag din familie med deri. På grund af rejser eller usædvanlige tidspunkter, er der nogle som begynder deres sabbat lørdag aften.
2. Når du rejser, så læs i skrifterne eller andet, som er udgivet af kirken.

Individuelt studium af *Det melkisedekske Præstedømmes personlige studievejledning* har været til stor gavn for mange brødre, som er nødt til at undvære deres præstedømsmøde.

3. Hvis dit arbejde kræver megen kørsel eller mindre end maksimum koncentration, men alligevel ikke tillader dig at læse, så lyt til kassettebåndoptagelser. Bånd med konferencetaler og radioudsendelser kan lånes på kirkebygningsbiblioteket.

4. Klæd dig på som til sabbat, selv om du kommer til at skifte for dit arbejde. Det gælder især, hvis du vil være i stand til at deltage i et sabbatsmøde nær dit arbejde.

5. Udnyt enhver lejlighed til at yde ekstra hjælp, være ekstra venlig. Undgå den sure mine: „Jeg ville ønske, at jeg ikke skulle være her i dag.” Kom ikke med undskyldninger for at du er der. Hav en bøn i hjertet og lad Herren



vejlede dig til at være til velsignelse for dem, der er omkring dig.

6. Vær en missionær. Du er ikke den eneste, der husker, at det er søndag. Somme tider er folk mere åbne for religiøse samtaler om søndagen end på andre dage. Bær dit vidnesbyrd.

7. Hvis det overhovedet er muligt, så overvær så mange møder i kirken eller dele deraf, som du kan. Somme tider vil det være nødvendigt for dig at liste dig ind til et møde i dit arbejdstøj for overhovedet at kunne komme - det vil være en skam at skulle undvære et møde, fordi du ikke har tid til at skifte.

8. En lægekandidat lod sin kone og børn komme ind på hospitalet og spise dér, hver gang han måtte være dér om søndagen, og så tilbragte de nogle få minutter i et stille hjørne og talte om evangeliet. Børnene gennemgik deres søndagsskolelektier. Efter at have set deres eksempel begyndte andre funktionærer, som ikke var medlemmer af kirken, også at invitere deres familier, så de kunne spise sammen om søndagen. Et stilfærdigt eksempel førte til store forandringer i mange menneskers tilværelse.

9. En bestemt bror undlader aldrig at holde familiebøn om søndagen, selv om han ikke er hjemme, og familien må trænges om telefonen under bønnen.

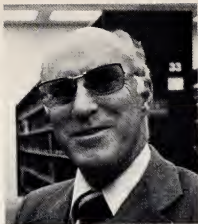
10. Tag tid i pauser og ledige øjeblikke til at læse i skrifterne, og til at meditere. Indbyd andre til at læse i og studere skrifterne sammen med dig i pauserne. De, som har været nødt til at arbejde om søndagen, gav allesammen udtryk for, at de savnede møderne. Nogle, som tidligere har haft for vane at gøre vrøvl over at skulle gå til så mange møder, sagde, at de nu ligefrem længtes efter at tilbede Herren sammen med andre hellige. „Bare det at sidde og synge salmerne sammen med de hellige,” sagde man, „er et privilegium. Det

betyder meget for mig nu at komme til alle møderne. Selv efter at have arbejdet i tolv timer, prøver jeg at finde et SDH-møde at overvære, hvor jeg så end er.” Og andre holder specielle gudstjenester sammen med deres familie på andre af ugens dage.

Sådanne trofaste hellige, som har prøvet at få sabbatsoplevelser hver uge til trods for søndagsarbejde, har fået mig til at forstå, at selv om jeg ikke arbejder om søndagen, så gør jeg ikke altid den dag så speciell og åndelig, som jeg burde. De har motiveret mig til at stræbe mere efter det end før.

Og jeg spekulerer på, om det ikke er vores ansvar - vi, som ikke arbejder om søndagen - at hjælpe dem, som arbejder om søndagen, til at få en god sabbat ud af det? Hvorfor kan hjemmelærere eller venner ikke tage notater til præstedømme- og nadvermødet, som senere kan fortælles for disse mennesker?

Søndagsarbejde bør undgås, hvis det er muligt. Og når et medlem af kirken er nødt til at arbejde om søndagen, bør han alligevel gøre sit bedste for at holde sabbaten hellig. Herren dømmer efter hjertets hensigt, leder os, når vi søger hans råd i trofasthed og vil hjælpe os over alle livets besværligheder, hvis vi lever retskaffent. Sabbaten blev som alle Guds gaver skabt for mennesket. Og ligegyldigt, hvordan situationen er, så vil Herren, hvis vi søger hans hjælp, lede os til måder, hvorpå vi kan få del i sabbatens velsignelser.



af Robert J. Matthews, formand for afdelingen for oldskrifter, Brigham Young University.

Hvorfor holder vi sabbat om søndagen, når Bibelens helligdag øjensynligt var om lørdagen?

Sabbaten har flere formål. Det er en hellig dag, der i skrifterne betegnes som ikke alene en hvilens dag med også som en dag til tilbedelse. Ordet *sabbat* kommer fra det hebraiske *schabbath*, der betyder at hvile. (Gyldendals fremmedordbog)

Men i egentlig forstand betyder hvile ikke ørkesløshed. Det betyder snarere en anden prioritering. Sagt rent ud, så betyder udtrykket „at holde sabbaten hellig” at ophøre med eller hvile fra ugens verdslige arbejde, og at benytte den særlige dag til at tilbede Gud og at gøre godt mod vore medmennesker. Dagen er beregnet til åndeligt arbejde og fornyelse sammenlignet med de andre dages verdslige gøremål.

Da farisæerne kritiserede disciplene for at plukke aks på sabbaten, forklarede Jesus dem, at „sabbaten er til for menneskene, ikke menneskene for sabbaten.” „Derfor blev sabbaten givet mennesket som en hvilens dag; og for at

mennesket skulle herliggøre Gud, og ikke for at mennesket ikke skulle spise; for Menneskesønnen skabte sabbatsdagen, derfor er Menneskesønnen også Herre over sabbaten.” (Mark. 2:25-27 insp. udgave.)

Ikke blot afspejler dette et praktisk syn på sabbaten. Det illustrerer også dens mangeartede natur.

- (1) Sabbaten er til menneskets bedste.
- (2) Den er en hviledag.
- (3) Den er afsat til tilbedelse.
- (4) Jesus er skaber af sabbaten og dens Herre på et hvilket som helst tidspunkt i historien.

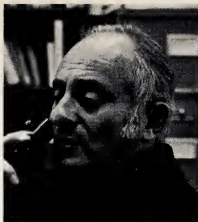
Hvilken dag er sabbaten? Sabbaten har evig betydning. Det gamle Testamente erklærer, at sabbaten skal efterleves som en „pagt fra slægt til slægt” (se 2. Mos. 31:13-17), hvilket ikke nødvendigvis betyder, at det altid skal være på samme dag, men snarere at sabbaten er en evig pagt - det vil sige af evig betydning - og at jordiske mennesker i enhver generation har brug for den til deres regelmæssige åndelige fornyelse. Stykkets indhold synes at gøre dette punkt helt klart. Det er tydeligt ud fra Bibelen, at denne hellige dag var den syvende dag i ugen* på Det gamle Testaments tid, hvorimod sabbatsdagen i Det nye Testamente blev kaldt „Herrens dag” (Johs. Åbenb. 1:10), der skal ære Jesu Kristi opstandelse fra graven. I den nuværende uddeling kaldte Herren tilbedelsedagen for „min hellige dag” i en åbenbaring, der blev givet til profeten Joseph Smith søndag den 7. august 1831 (L&P. 59:9-10).

Traditionelt har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige antaget søndagen som en tilbedelsedag i henhold til det mønster, der lægges i Lære og Pagter 59. afsnit. Imidlertid holder nogle grene af kirken i Mellemøsten sabbat på en anden dag end søndag i henhold til

skikken i de lande, hvor de befinder sig. Det er nødvendigt, for at møder kan afholdes på tidspunkter, hvor medlemmerne kan komme til stede.

Eftersom sabbaten er til for mennesker og ikke mennesket for sabbaten (se Mark. 2:23-28), og dens formål ikke blot er at være en hviledag for den enkelte, men også skulle være en dag hvor der gives åndelig instruktion og offentlig andagt, er det vigtigt, at sabbatsdagen kan fejres på et tidspunkt, hvor folk kan komme. Det betydningsfulde er ikke *hvilken* dag, sabbaten holdes, men *hvordan* og *hvorfor* dagen holdes, og at den lokale gruppe af troende holder den samme dag hver uge.

I kirken kan spørgsmålet om afholdelse af sabbatsdagen afgøres ganske effektivt ud fra den kendsgerning, at de tolv præsidenter for kirken lige fra profeten Joseph Smith til præsident Spencer W. Kimball, alle har fundet det rigtigt at holde den om søndagen, og at de således har sat eksemplet for os. Det er vigtigt også at huske, at kirkens programmer ledes af Det hellige præstedømme og godkendes af kirkens præsident - profeten, seeren og åbenbareren, Herrens repræsentant på jorden. Når sjældne undtagelser fra den reglementerede dag er fundet nødvendige, således som nævnt overfor, har præstedømmet myndighed til at træffe sådanne afgørelser. *) I henhold til den i Danmark nu obligatoriske kalender, er søndagen den syvende dag (den sidste) i ugen. O.a.



af Elliott D. Landau, formand for børnekomitèen i søndagsskolens hovedbestyrelse

Hvilke fordele har børn af at deltage i nadveren, før de har nået ansvarlighedsalderen?

Selv om børn under otte år „ikke kan synde; thi Satan har ikke fået magt til at friste små børn, føren de begynder at blive ansvarlige for mig” (L&P 29:47), har det altid været praksis i kirken at lade børnene deltage i nadveren.

Deltagelse i nadveren tjener til at minde værdige mennesker

(1) om at erindre sig det brudte legeme og det spildte blod fra ham, som blev korsfæstet for verdens synder,

(2) om at påtage sig Kristi navn og altid erindre ham, og

(3) at „leve af hvert ord, der udgår af Guds mund” (L&P 84:44). At vi lader børn deltage, antyder *ikke*, at de har samme behov for omvendelse som voksne. Men deltagelse i nadveren kan hjælpe dem til at elske Herren og adlyde hans befalinger.

Erfaringen har lært os, at vækstudvikling omfatter indstilling og vaner og at karakteren anlægges i en meget ung alder. Vi forbauses ofte over hvordan børn, i vore hjem og under møderne i

kirken, reagerer med en begrænset men effektiv åndelighed på vore forsøg på at motivere dem på et åndeligt plan. Vi kan også bemærke, at deres reaktion på åndelige forhold ofte går forud for eller overgår deres intellektuelle forståelse.

Vi kan, med andre ord, se åndelig reaktion og vækst, før et barn „begynder at blive ansvarlig” for sine moralske handlinger. Dets moralske uskyldighed antyder ikke nødvendigvis fuldstændig åndelig modenhed. Et barn kan få en fornemmelse af Gud, når det gentager en bøn eller hører én. Barnet kan et øjeblik tænke på Jesus, når det får besked på at bøje hovedet og lukke øjnene - især, hvis det er blevet bedt om at gøre det lige før bønnen.

Det er især vigtigt, at de mindre håndgribelige lektier bliver givet med omhyggelig opmærksomhed og gentagelser. Nadveren er ét af de mest betydningsfulde remedier, der er til rådighed for os dette punkt. Selv om børns opmærksomhed kun kan fanges kort tid ad gangen, kan fornemmelsen af at deltage i noget særligt, at Jesus er noget helt specielt, og at vandet og brødet på én eller anden måde har en forbindelse med ham, udvikles i børnene. Men ansvarsbevidsthed er

noget, der kommer gradvis, ikke pludseligt, og den mere modne tanke om at aflægge et løfte til Jesus og modtage velsignelser gennem ham, kan meget vel tage - og bør tage - sin begyndelse, før barnet bliver otte år.

Både under juniorsøndagsskolens forprogram og til nadvermødet ser børnene deres familie og deres ældre kammerater tage del i nadveren, og denne ugentlige gentagelse lige fra spædbørnsalderen til de bliver otte år, hjælper dem til at anvende disse betydningsfulde personer som forbilleder.

Under de nævnte forhold kan deltagelse i nadveren ikke blot starte et bestemt mønster, der vil fortsættes senere i livet, men det kan også blive et dynamisk, levende og udviklende grundlag for åndelig vækst. Derfor er det, at børn deltager i nadveren, når de endnu er umodne og forholdsvis ubekendte med læren om frelse, ikke nødvendigvis en ligegyldig gestus. Ånd kan tale til ånd, indstillinger kan fremme indstillinger. Selv om børn måske ikke får det samme ud af at deltage i nadveren, som voksne får, vil de måske få dækket nogle vigtige behov gennem denne ordinanse.

OM AT VÆRE AKTIV

Det begynder, men slutter ikke, med søndagens møder, af Orson Scott Card



Da hans ven døde, forstod han endelig, hvor vigtigt det er at være aktiv. „Jeg havde til hensigt at besøge Børge på hospitalet,” sagde han. „Men jeg skulle ud på hjemmelærerearbejde tirsdag aften, og onsdag var der et komitémøde. Torsdag havde jeg mit personlige præstedømmeinterview, og min kone tog afsted lige efter for at bringe sine bikubepiger til rulle-skøjtehallen. Og fredag aften forberedte jeg min tale til nadvermødet søndag.”

Og så kom opringningen lørdag morgen fra Børges søn. „Jeg ved, at du og far var nære venner,” sagde stemmen i telefonen. „Jeg mente, at du gerne ville have besked.”

„Gerne ville have besked?” sagde han

senere. „Jeg ønskede mig meget mere end det. Jeg ønskede, at jeg kunne dreje tiden tilbage og tage de få timer, det ville have taget at køre hospitalet, tale om gamle dage, minde min ven om min kærlighed til ham, trøste ham i hans smerter og måske frygt, før han døde. Men jeg havde for travlt med mit arbejde i kirken!”

Denne oplevelse lærte ham noget: „Det er muligt at være så aktiv i kirken, at man glemmer at være aktiv i evangeliet.”

Men måske er det bedre at tænke på det på denne måde: De møder, vi deltager i, skal berede os. At deltage i møder bør blot være en lille del af vores kirkeaktivitet. Møder er til for at lære os at være aktive.

Evangelisk aktivitet foregår lige så meget i vore hjem, blandt vore venner, på arbejdet, i samfundet, blandt fremmede eller alene i bøn, som det gør til et møde!

Kirken giver mange muligheder for aktivitet: hjemmelærere og besøgs-lærerinder har mangfoldige muligheder for at tjene andre; lærere kan opfte, inspirere og forny deres elevers tro; kvorumsledere kan organisere deres brødre til godt arbejde.

Men hvis vi standser her og føler os sikre på, at vores tilstedeværelsesoptegnelser betyder, at vi er tilstrækkeligt aktive, så er vi på en måde som den tjener, der gemte sit talent i jorden. Kirken forsyner os med et antal af muligheder - men vi har ansvaret for at gøre noget ved det, at udnytte disse muligheder.

Hvis alle vore gode gerninger foregår inden for kirkebygningens mure, lader vi så vort lys skinne for menneskene?

Hvis vi ligesom levitten og præsten er så optaget af vore kirkelige forretninger, at vi lader muligheden for at være barmhjertige over for fremmede gå os

forbi, elsker vi så vores næste som os selv?

Sabbaten er Herrens dag, som han har givet os til at genopbygge, forny og styrke vore ånder og hvile vore legemer, så vi kan gå ud og leve evangeliet fuldkomment i løbet af ugen.

„Og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab, og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet.” (1. Kor. 13:2)

Og tag det i let omskrevet form: Og skønt jeg trofast deltager i alle møder og opfylder alle mine kaldelser og udfører mit hjemmelærerarbejde den første uge i hver måned; og selv om jeg på alle måder er et aktivt kirkemedlem, men ikke i kærlighed og tjeneste giver af min tid til andre, så er jeg alligevel ikke en hellig, for jeg elsker ikke min næste som mig selv.

Lad sabbaten være en dag, hvor man gør op med sig selv. (Hvor aktiv har jeg været i ugens løb i at tjene Herren og hans børn?)

Lad sabbaten være en dag, hvor vi overværer møder, og deler vore åndelige tanker og vores forståelse af, hvordan vi kan tjene Herren, med andre.

Og lad os derefter bruge ugens andre seks dage sådan, som Kristus gjorde: med at bringe glæde til enhver, hvor det er muligt. „Jeg var sulten,” sagde Herren. „Og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig; jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig.” (Matt. 25:35-36)

Vi er omgivet af folk i nød, både åndeligt og fysisk. For at være aktive i kirken, må vi tage tid ud af vor travle hverdag for at opfylde sådanne behov. For de gaver vi giver til dem, der omgiver os, giver vi også til Frelseren.

Nadveren og indgåelse af pagter

Efter en artikel af W. Cole Durham, jr.

Det forekommer mig, at nadveren betyder meget mere end bare at sidde stille og tænke på Kristus, mens vi spiser og drikker symbolerne på hans sonoffer. Nadveren er et levende element i omvendelsesprocessen. „Du skal bringe Herren, din Gud, et offer i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd . . . du skal gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.” (L& P. 59:8-9)
Hvis vi kommer til nadveren med den indstilling, at vi virkelig ønsker at bringe

et personligt, et særligt offer - et ydmygt løfte om at ville overvinde en svaghed, der skiller os fra Frelseren - så vil nadveren få langt større betydning i vores tilværelse.

Alt, der har med nadveren at gøre, er beregnet på at skulle hjælpe til at øge vor forståelse af forsoningen. Lige fra nadveren blev indstiftet, har menneskene fået befaling om at deltage i den til ihukommelse af hans forsoning. „Gør dette til ihukommelse af mig,” befalede Frelseren de tolv i „salen ovenpå” (Luk.



22:19). Præsterne som velsigner nadveren i vore ward og grene hver uge, beder om at „vi må spise det til minde om din Søns legeme” om „at de må drikke det til minde om din Søns blod, der blev udgydt for dem, at de må vidne for dig, o, Gud, du evige Fader, at de altid må erindre ham.” (L&P. 20:77,79)

Men hvordan kan vi virkelig erindre Kristus? Hvilke muligheder byder nadveren for at bringe os nærmere til Frelseren? Det hjælper os f.eks. til at blive mere opmærksomme på vort personlige forhold til Frelseren, når der i nadverbønnen nævnes at vi påtager os Kristi navn. Vi påtager os Kristi navn, når vi slutter os til hans kirke; vi bliver kendt som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Men der hører langt mere til at påtage sig Kristi navn end det. På grund af vores dåbspagt er vi blevet „Kristi børn”, „født åndeligt af ham” (Mosiah 5:7). Hans navn er det eneste, „hvored frelse kommer” (Mosiah 5:8), og når vi lever værdigt til det navn, udvikler vi en

bestandig erkendelse af og vidnesbyrd om kraften i Kristi forsoning.

Når vi aktivt ærer nadverloftet om at ville holde befalingerne, får vi åndelig styrke. Straks begynder vi at forstå vigtigheden af at forny vore pagter ved personlig handling og øget forpligtelse; vi forstår, at det i fuldeste forstand kræver mere end at sidde stille under to møder hver søndag, at lære at deltage i nadveren. Det er en opgave, der involverer alle aspekter af vor tilværelse. Det er ikke overraskende, fordi de pagter, der fornyes ved nadveren, i sidste ende kræver, at vi overgiver „vores hele sjæl som et offer til ham” (Omni 26.) Men det kan forekomme som en overvældende opgave, indtil vi forstår, at nadveren selv opdeler processen med at blive fuldkommen i ugelange stykker, som vi kan klare. Nadveren er et middel, der lader Herren tage os ved hånden, rense vore sjæle påny, lette vore byrder og lede os ind på hans vej.

Når vi ser det på den måde, bliver nadveren en proces, hvor vi indgår



pagter, en proces, hvor vi husker og påny forpligter os. Hvordan kan vi bedst huske og forpligte os? Det ville være en fejl at mene, at der findes noget let eller mekanisk svar på det spørgsmål. Men der er nogle ganske enkle ting, vi kan gøre, som i høj grad vil øge nadverens indflydelse i vor tilværelse. Kort sagt må vi komme til nadveren, beredt til at indgå pagt med Herren. Vi må forud for mødet have gjort en tilstrækkelig indsats før vi oprigtigt med et „Amen” kan bekræfte, at vi „altid erindrer ham”. Hyppige meningsfyldte bønner og overvejelser af skrifterne er to af de bedste hjælpemidler til at erindre Frelseren. Vi kan ikke og vil ikke „erindre” Jesus Kristus på åndeligt plan, medmindre vi bestandigt stræber efter at fylde os med det, der hører Gud til.

Desuden må vi være rede til at påtage os særlige forpligtelser. En effektiv måde er at bruge en halv time tidligt søndag morgen til at læse i skrifterne, for derefter at tilbringe en anden halv time i bøn, hvor vi gennemgår vore indgåede forpligtelser fra tidligere uger og spørger Herren, hvad han forventer af os nu - i de næste syv dage. Herren forventer ikke, at vi skal arbejde på det altsammen lige nu, men hvis vi vil lytte i oprigtighed, vil han åbne vore sind og tanker for det, som han forventer, at vi skal gøre nu. Når vi har modtaget den vejledning fra Herren - eller hvis vi selv har truffet en beslutning inden Herrens direkte vejledning er nået frem til os - så er vi parate til at „tilbyde” nogle særlige forpligtelser, når vi tager nadveren. At skrive sådanne forpligtelser ned vil hjælpe os til at huske dem og lægge vægt på deres betydning.

Men, når vi oprigtigt engagerer os i at indgå pagter på denne måde, så garanterer det ikke, at vejen hen mod fuldkommenhed pludselig bliver let at gå. Der kommer måske skuffelser, for

eftersom vi bliver mere præcise i vore forpligtelser overfor Herren, bliver vi mere opmærksomme på vore svagheder og undladelse af at overholde disse forpligtelser, og vores skyldfølelse vil måske øges. Men skuffelse er ikke en passende reaktion. Snarere burde vi føle forøget ydmyghed og større påskønnelse for forsoningen og for Herrens barmhjertighed. På den måde bliver nadveren en stor trøst. Det er en ugentlig forsikring fra Herren om, at til trods for vores bestandige svigten, er han parat til at begynde med os igen. Når vi anvender forsoningen i vor egne tilværelse, mod vore egne svagheder, bliver det noget langt større end blot en mental refleks at erindre Frelseren.

Når vi drager nær til Kristus, bliver vi endnu mere opmærksomme på Kristi kærlighed, når vi „erindrer” og vi bliver bundet til ham med bånd, der er stærkere end døden. Det, der begynder som en bevidst sammenfatning af tanker, vokser så det til sidst er en omformende kraft, der er i stand til at bevare os fuldstændigt modtagelige for Åndens tilskyndelser, og i fuldkommen harmoni med Frelseren.

Vi har i denne uddeling ikke oplevet en adskillelse af Det røde Hav. Vi har ikke oplevet, at 5000 er blevet mættet af nogle få brød og et par fisk. Men vi har oplevet, at tusinder i England har sluttet sig til kirken som reaktion på Wilford Woodruffs forkyndelse. Vi har haft besøg af Faderen og Sønnen i en lund i staten New York.

Gud velsigner kun med større mirakler i henhold til det aktuelle behov, og så sker det til rette tid.

Men Helligåndens mere stilfærdige, mere skjulte virksomhed som påvirker den enkelte eller nogle få personer, er almindelige i enhver uddeling. Hellige af alle aldre er blevet velsignede med særlige åndelige oplevelser - og de er sandelig også mirakler - som f.eks. helbredelser, profetier, besvarede bønner, åndelig indsigt, forandringer i tilværelsen, drømme. Som Moroni sagde for mere end femtnehundred år siden: „Jeg vil vise jer en Gud, som gør undergerninger . . . Og hvem vil sige, at Jesus Kristus ikke udførte mange kraftige gerninger? Og der blev udført mange kraftige gerninger ved apostlenes hænder.

Og dersom undergerninger blev udført dengang, hvorledes er Gud da ophørt med at være en Gud, der gør undergerninger, og er alligevel et uforanderligt væsen? Og se, jeg siger, han forandrer sig ikke; om så var, ville han høre op med at være Gud; men han hører ikke op med at være Gud; og han er en Gud, som gør undergerninger.” (Mormon 9:11, 18-19)

De fleste mirakler i dag sker i det private og bliver holdt hemmelige i hjertet eller i familien, eller de deles kun med nogle få venner, som er i stand til at forstå. Men somme tider bliver de på rette tid og sted fortalt i taknemmelighed og tro ved faste- og vidnesbyrdmøderne.

Sådanne udtalelser forekommer ved

Forekommer mirakler i dag?

Kirkens medlemmer fortæller om dem hver eneste måned i vidnesbyrdmødet.

af Jay A. Parry

næsten hvert vidnesbyrdmøde. Og når mange af disse beretninger samles, giver de et imponerende billede af de mirakler, der sker i kirken i dag. Jo, åndelige oplevelser er ikke ualmindelige blandt de hellige på jorden i dag; kun de, som „synker ned i vantro og viger fra den rette vej og ikke kender den Gud, som de skulle forlade sig på” (Mormon 9:20), modtager ikke sådanne velsignelser.

De mirakler, vi hører om, styrker vores tro. De bærer vidnesbyrd til os igen og igen, at Gud elsker os, at han er interesseret i os, og at han, når det er nødvendigt, vil skride *direkte* ind i vor tilværelse.

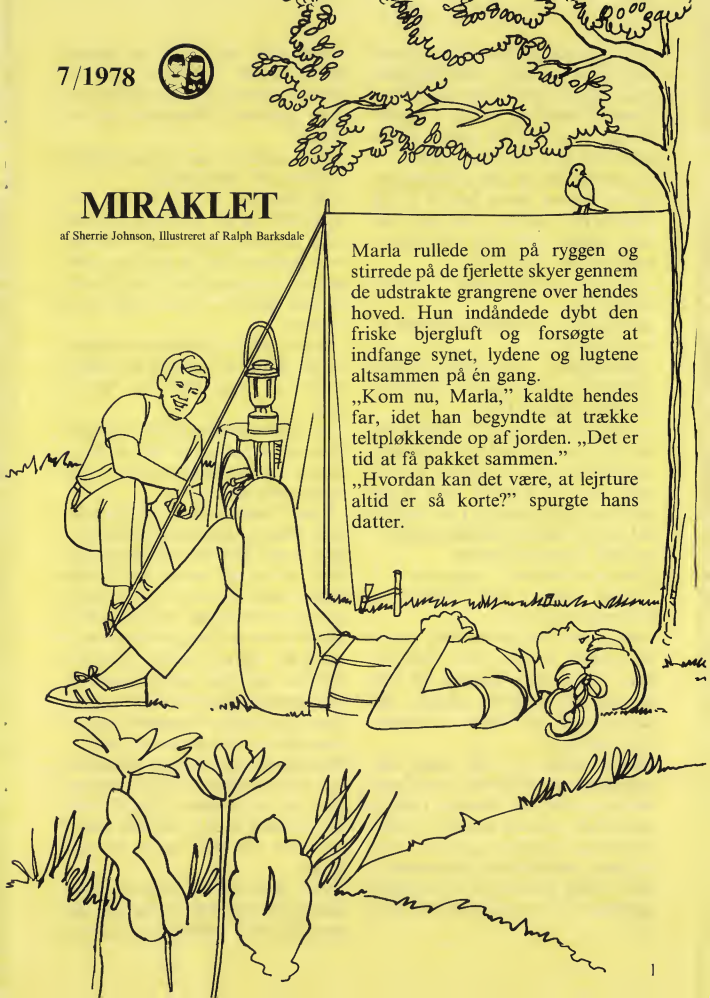
Måske er det mest almindelige mirakel det, der kaldes inspiration. En ung bror bar fornylig sit vidnesbyrd om, hvordan inspiration havde velsignet hans familie: „Vi var på vej hjem fra en tur til Yellowstone Park; vi var sammen med min far og bedstefar og vi standsede ved en benzintank for at få fyldt tanken op og strække benene. Bedstefar er ved at blive gammel, og hans øjne er ret så dårlige. Han gik ind på tankstationen, og da han ville gå ud igen, gik han lige ind i en glasdør: Han troede, den var åben. Han fik et dybt snitsår i armen. Jeg

7/1978



MIRAKLET

af Sherrie Johnson, Illustreret af Ralph Barksdale



Marla rullede om på ryggen og stirrede på de fjerlette skyer gennem de udstrakte grangrene over hendes hoved. Hun indåndede dybt den friske bjergluft og forsøgte at indfange synet, lydene og lugtene altsammen på én gang.

„Kom nu, Marla,” kaldte hendes far, idet han begyndte at trække teltplokkende op af jorden. „Det er tid at få pakket sammen.”

„Hvordan kan det være, at lejrture altid er så korte?” spurgte hans datter.

„Det har jeg altid selv spekuleret over,” svarede far. „Men de ender altså, og jeg har brug for din hjælp.”

„Bare 5 minutter mere?” tiggede Marla. „Jeg vil så gerne kunne huske det hele den lange vinter.”

Far standsede op midt i pakningen og så derhen, hvor Marla lå og stirrede op i luften: „Du skal også snart hjælpe mor med opvasken,” huskede han hende på.

„Åh, må jeg ikke nok?” spurgte Marla igen.

„Nå ja, men så kommer jeg hen til dig et minut.”

„Selvfølgelig,” indvilligede Marla og flyttede sig en smule på tæppet, så der blev plads til ham.

„Hvad ser du deroppe?” spurgte far, idet han lagde sig ved siden af hende.

„Nåletræer med stikkende, grønne nåle, en blå himmel med hvide skyer, og syngende fugle, der hopper ind og ud mellem det alt sammen,” svarede Marla sukkende.

„Det er et mirakel,” sagde far.

„Hvad mener du?” Marla så forbavset på sin far.

„Joh, prøv at se dig omkring. Det er alt sammen en del af en storslået plan. Alt sammen fungerer det hver for sig, og alligevel arbejder det sammen, så det danner et kæmpestort univers.”

Marla tænkte på det, mens hun betragtede skyerne sejle afsted som skibe på den blå himmel. Endelig sagde hun: „Ja, det er ganske rigtigt noget af et mirakel. Ja, det er et stort mirakel. Men det sker alt sammen så stille rundt om os, at vi til daglig glemmer, hvor mirakuløs den plan er.”

Marla følte det, som om hendes hoved skulle sprænges med så mange tanker og sukke og lyde, som hun oplevede alt sammen på én gang.

„Hvad synes du, det største mirakel i verden er?” spurgte far.

„Det er da let,” svarede Marla. „Det er himlen. Se på, hvordan den hele tiden forandrer sig. I dag er den blå, men somme tider er den hvid eller grå. Sne og regn falder ned fra den, og om natten er den fyldt med stjerner.”

„Men er det vor himmelske Faders største mirakel?” spurgte far. Marla tænkte sig længe om: „Det ved jeg ikke.”

„Nå, men vores fem minutter er gået. Prøv at tænke over det, mens vi pakker, og når du har et svar, så lad os tale om det igen.”

„Godt,” svarede Marla og hjalp far med at lægge tæpperne sammen.

Ikke længe efter var de hjemme og inde i de gamle vaner, men Marla glemte ikke, hvad hun og far havde talt om på lejrturen. Når hun gik til og fra skole, var hun på vagt over for mirakler. Alting forekom hende et mirakel. Selv biler og flyvemaskiner var menneskegjorte mirakler. Men hun kunne ikke bestemme sig til, hvad der var det største mirakel.

Så opdagede hun en dag, at bladene var ved at skifte farve på træerne. Hun var så ophidset, at hun slet ikke kunne vente med at fortælle det til far. Hun løb hele resten af vejen hjem.

„Mor! Mor! Jeg ved, hvad der er det allerstørste mirakel,” råbte hun, idet hun fløj ind i køkkenet. „Hvor er

far? Jeg vil høre, om jeg har gættet rigtigt.”

„Han er ude i baghaven,” svarede mor.

Marla smed bøgerne på bordet.

„Nu har jeg været på udkig efter det i 3 uger, men nu har jeg det, og jeg vil fortælle far det.”

„Rolig, tag det nu roligt,” svarede mor, „Ellers vil han slet ikke kunne forstå et ord af, hvad du siger!”

„Jeg ved, hvad der er det største mirakel” erklærede Marla uden så

meget som at give sin far tid til at sige goddag. „Det er årtiderne, er det ikke ... den måde, bladene skifter farve på, og så kommer sneen, og så den måde alting kommer til live igen? Det er altså det største mirakel.”

Far smilede! „Det er et stort mirakel, og måske ét af de større mirakler, men jeg synes ikke, det er det største,” sagde han.

„Men der er så mange mirakler!” protesterede Marla.



Far gav Marla et knus. „Jeg er stolt af, at du stadig tænker på mirakler. Bliv du nu ved med at lede, og du skal nok finde det rigtige svar,” forsikrede han hende.

Nu var Marla endnu mere fast besluttet på at finde svaret. Hun var nysgerrig efter at få at vide, hvad der dog kunne være et større mirakel end himlen og årstiderne. Så den følgende lørdag kikkede hun ekstra godt efter.

„Lad være med at genere mig, mis,” sagde hun til katten, da den gned sig op ad hendes ben for at blive lagt mærke til. „Jeg er på udkig efter et stort mirakel.”

Men mens hun talte, lagde hun mærke til, at katten ikke prøvede at komme til at lege. Den listede over verandaen og ned i vinduesskakten, så Marla fulgte efter den. „Ih, men Kitty!” udbrød hun, idet hun faldt på knæ for at kunne kikke nærmere på det, hun så. „Du har nogle splinternye killinger! De må være blevet født i nat.”

Marla kikkede på dem med rolig ophidselse, mens Kitty slikkede og ammede sine killinger.

„Fem små killinger, og alle fem ligner dig på en prik.” hviskede Marla, da én af de lådne bolde prøvede at åbne øjnene.

I det samme kom far ud fra huset. „Se her! hviskede Marla. „Jeg ved nu, at det må være dette.”

„Fødslen,” sagde han, „er en del af miraklet. Men der er en anden meget vigtig del.”

„Men hvad kan være mere mirakuløst end nyt liv? Jeg husker, da lille Jørgen blev født. Den ene

dag havde vi ikke nogen Jørgen, og den næste havde vi det. Det må være miraklet.”

„Det er det, ja, virkelig,” sagde far, „Men den anden del er endnu større. Og du er ved at komme meget nær til den nu.”

„Hvor nær ved?” spurgte Marla.

„Åh, meget nær ved,” svarede far smilende.

Marlas ansigt blev til et stort spørgsmålstegn, og så blev det pludseligt til et stort bredt smil. „Jeg ved det!” udbrød hun. „Ikke blot bliver vi født, men vi skal også leve altid . . . det skal vi allesammen.”

„Ja,” indrømmede far, „men kan du nu gætte, hvad resten af miraklet er?”

„Jeg tror nok, jeg ved det,” sagde Marla, og hendes øjne strålede af glæde over hendes opdagelse af resten af det største af alle mirakler. „Vi er vor himmelske Faders åndelige børn. Er det det?”

„Det er netop det!” sagde han, idet han knugede Marla ind til sig. „Og lige som du og Jørgen er vores jordiske børn, så er vi hans himmelske børn. Du boede engang sammen med ham, ligesom du gør med din mor og mig nu, og sammen kan vi alle engang komme til at bo sammen med ham igen. Det er det største af alle mirakler.”

Marla følte sig meget tilfreds og meget lykkelig. Det havde været vidunderligt at opdage, hvad der var det allerstørste mirakel, men samtidig havde hun en mærkelig følelse af, at hun virkelig havde vidst det hele tiden.

Vidnesbyrd fra børn rundt omkring i verden



„Jeg hedder Jemma. Jeg bor i Mitcham, Surrey i England. Min mor blev medlem af kirken, da jeg var 4 år gammel, så jeg blev døbt på min fødselsdag, da jeg blev 8 år. Vi mødtes i et gammelt hus til vore møder i kirken. Jeg kan lide at skrive historier og at spille klaver. Jeg tog min veninde Gaynor med til primary, og hendes forældre vil lade hende blive døbt snart. Nu tager jeg en anden ven med mig til primary, og jeg håber, at også hun vil slutte sig til kirken! - Jemma Ysanne Davidson, England

„Jeg er så taknemmelig for, at jeg kan bære mit vidnesbyrd. Jeg føler, at kirken virkelig er Jesu Kristi sande kirke. Jeg er så stolt over at være medlem af den.” - Lee Kyung Eun, Seoul Korea

„Jeg tog med min familie til områdekonference. Vi så profeten i Hamilton og talte med ældste David B. Haight og hans hustru. Før konferencen begyndte, var vejret meget dårligt, men jeg vidste, at det

ville blive godt til konferencen, fordi vor himmelske Fader ønskede det skulle være det.” - Juanita Scirkovitch, Porirua, New Zealand
„Jeg takker mine forældre for at have lært mig, hvordan jeg skal bede, for jeg ved, at vi gennem bøn kan tale med vor himmelske Fader.” - Amy Alofipo, Apia, Vest-Samoa.

„Jeg ved, at vor himmelske Fader og Jesus lever i dag, og at de har skabt jorden, så vi kan leve her, og vi kan blive prøvet. Præstedømmet er en velsignelse og en stor magt. Vi bør bruge det klogt.” - Eric Stokes, Apia, Vest-Samoa.

„Jeg klatrede op på en høj, da jeg besøgte min bedstefar i sommerferien. På vejen ned fór jeg vild. Jeg blev meget bange, men så huskede jeg på noget, som jeg havde lært i primary - bønnen! Da jeg åbnede øjnene efter at have bedt, fandt jeg stien igen.” Noriyuki Fujiwara, Toyama gren, Japan.

(Fort. side 8.)



Hvad kan jeg sige?

Til min lærer om
kirken?

1

Nåa nogen spørger
mig, hvorfor jeg er
mormon?

2

Til mine venner,
der ikke er med-
lemmer, når de
spørger om, hvad
jeg tror på?

2

Hvad
kan
jeg
sige?

I mine bønner om
at hjælpe misstø-
nnerne?

1

Når mine venner
vil have, at jeg
skal lade være at
gå i kirke og lege
i stedet for?

ε

Vejledning: Tag forsigtigt siderne ud af bladet og lim dem på svært papir eller tyndt karton. Klip de farvede figurer ud, fold langs de punkterede linier og sæt de åbne kanter sammen med klisterbånd. Sæt derefter de to halvdele sammen med klisterband. sa
Når man skal spille dette spil, sætter man sig i en cirkel med familie eller venner og skubber bolden til én. Den side af bolden som er foroven, når den gribes, har et spørgsmål påtrykt, som den

Hvad kan jeg gøre?

For at hjælpe
missionærerne dér,
hvor jeg bor?

1

Når min
søndagsskolelærer
beder mig bringe
en ven, der ikke er
medlem, med til
kirken?

1

Hvad
kan
jeg
gøre?

For at gøre mig
rede til min mis-
sion?

3

Når biskoppen
beder min familie
være missionærer
for nogle mende-
sker?

3

For en ven, som
ikke er medlem?

2

pågældende må besvare. Den har også et nummer, der gælder for det antal points, man får for et rigtigt svar. Hvis spørgsmålet bliver besvaret rigtigt, skal pointstallet lægges til det antal, som den pågældende allerede har. Nu skubbes bolden til en anden spiller, der så må besvare et spørgsmål. Det samme svar må ikke gentages ved et nyt spørgsmål. Når „Hvad kan jeg sige?“ eller „Hvad kan jeg gøre?“ vender opad, kan spilleren besvare et hvilket som helst af spørgsmålene på bolden. Spillet kan vare, så længe I har lyst. Vinder den, der har flest points, når spillet slutter.

(Fort. fra s. 5.)

„Hun gik lige ud i det varme vand, og folk kikkede på hende, men for en gangs skyld var hun ligeglad. Hun vidste nemlig, at der skulle ske noget vidunderligt. Hun klyngede sig til ældstens arm, og blev dykket ned i vandet med den hvide klædning flydende rundt om sig. Hun følte det, som om hun var inden i en boble, der hurtigt steg til overfladen ... til lyset ... den sprang, og hun var fri. Hun blev klædt på, hendes hår blev redt, og hun så sig ind i spejlet, før hun kom i tanker om, at hun var blevet døbt! Og hende - ja, det var mig.” - Gigi

Meade, Calgary, Alberta, Canada.

„I min VDR-klasse bad læreren os tage en ven med til primary. Jeg talte med min mor om det og bestemte mig til at invitere vore naboer. Marc var så glad over at have været med til primary, at hans mor gav ham lov til at komme med hele tiden. Hele familien er glade for at vor himmelske Fader hjalp os til at finde venner, som kunne gå i primary sammen med mig.” - Jeorg von Allmen, Basel, Schweiz

„Jeg var i stand til at fortælle min lærer og mine venner i skolen om kirkens lære. Det kunne jeg gøre, fordi jeg har lært om kirken i primary og søndagsskolen.” - Lukas Mettler, Schweiz

„En dag bankede to ældster på vores dør og spurgte, om de måtte have lov til at prædike evangeliet for vores familie. Vi blev rørt over deres budskab. Efter nogen tid blev vores familie døbt. Da jeg gik ned i dåbsvandet, følte jeg, at kirken var

større og mere hellig, end jeg havde tænkt mig det. Når som helst jeg kommer ind i kirken og hører de stille salmer og klavermusikken, føler jeg mig glad, specielt når koret synger. Tiden er gået meget hurtigt. Der er allerede gået tre år, siden jeg blev medlem af kirken. Jeg må bestandigt studere for at kunne forstå mere af evangeliet. Jeg ved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand. Vi må holde Guds befalinger og leve et rent liv for at kunne ære kirken.” - Lin Wei Wei

„En dag så min spillelærerinde, at jeg talte med nogle SDH-missionærer. Da timen var forbi, tilbød hun mig en sodavand, og så spurgte hun, om jeg kendte ældsterne. Jeg fortalte hende, at jeg var mormon. Hun sagde, at ældsterne for nogen tid siden havde ringet på hendes dør, men hun havde ikke villet lade dem komme ind. Hun spurgte, om vi troede på Jesus. Jeg fortalte hende, at det gjorde vi og sagde den første trosartikel for hende. Jeg fortalte hende om Joseph Smith i Den hellige Lund og om, hvordan han blev den første profet for kirken. Hun var meget interesseret og stillede mig en mængde spørgsmål. Siden da har vi talt om kirken ved næsten alle mine spilletimer. Da jeg fortalte hende om visdomsordet, sagde hun, at hun syntes, det var en god regel, og at det ville holde vore legemer sunde og raske. Det får mig til at føle mig godt tilpas at fortælle min spillelærerinde om evangeliet. Hun er meget sød, og jeg håber, at hun en dag vil blive medlem af kirken” - Billy Brim, Belgien.



prøvede at standse blødningen, mens vi hurtigt kørte ham til et hospital.

Da vi var kommet dertil, foreslog far, at jeg skulle spørge, om der var mormonsoldater i nabolaget; han ønskede hjælp til at give bedstefar en velsignelse. Sygeplejersken sagde, at hun ikke kendte nogen, der var mormon, men så trådte en mand frem og sagde: „Jeg er højpræst. Jeg kan hjælpe.”

Efter at han og far havde salvet bedstefar, tog manden afsked, og jeg sagde: „Jeg håber da ikke, at vi forhindrede et planlagt besøg her?”

„Nej,” sagde han. „Jeg kender ingen her.”

„Men hvorfor kom du så her?”

„Jeg kørte blot gennem byen, da jeg havde en stærk følelse af, at der var brug for mig her.”

Op her er en præsts beretning: „I går lå jeg under min bil og reparerede på den. Pludselig var der ét eller andet, der sagde til mig: „Se at komme bort fra vognen i en fart!” Det gjorde jeg, og ikke så snart var jeg kommet ud, før den faldt ned fra støtteklodserne. Havde jeg ligget under den, ville jeg være blevet knust til døde. Jeg er så taknemmelig, at min himmelske Fader vogter over mig.”

Op her til sidst: „Jeg ved, at denne kirke er sand. Jeg ved, at Jesus Kristus lever, at Gud lever og elsker os, og at Joseph Smith var en Profet. Men jeg ved ikke alt det, bare fordi jeg ønsker det. Jeg ved det, fordi Gud har åbenbaret til mig, at sådan er det.”

Andre former for inspirerede mirakler er de ikke sjældne lejligheder, hvor man gennem Åndens virkemidler får ny forståelse af et evangelisk princip, ny indsigt. En søster, hvis søn havde kræft, bar dette vidnesbyrd: „Vore anstrengelser til bedste for lille Thomas har hjulpet mig til at forstå, hvad tro er. Jeg har lært, at tro ikke blot er noget, man *føler*, men det er noget, man *lever*. Jeg er taknemmelig over for min himmelske Fader for, at han hjælper mig til at opnå forståelse.”

På samme måde som denne søster følte Åndens indflydelse i en vanskelig periode af sit liv, føler mange andre hellige Herrens hjælp gennem besvarede bønner.

En mor fortalte om en frygtindgydende oplevelse, hun havde haft den foregående måned med sit barn på 18 måneder. Han var på opdagelse i badeværelset, da „han begyndte at skrige og ville ikke holde op igen. Jeg

skyndt mig derind og blev skrækslagen over, hvad jeg så. Han var faldet og havde slået hovedet mod badekarret. Det var helt blåt og sort og var begyndt at svulme op.

Jeg er bange for, at jeg nærmest blev hysterisk. Jeg løftede Ronnie op og bar ham ind i soveværelset og lagde ham på sengen. Alt, hvad jeg kunne tænke på at gøre var at bede. Så knælede jeg ned ved sengen og jeg havde knapt fået sagt de første ord af bønnen, før jeg følte en næsten håndgribelig følelse af fred og ro. Da jeg var færdig med bønnen, havde Ronnies hoved igen antaget normal størrelse, og næsten al misfarvningen var forsvundet.”

Der er andre måder, hvorpå Herren bruger mirakler til at besvare vore bønner. Somme tider synes han for

eksempel at manipulere med vores timelige verden til vor fordel, sådan som en søster fortalte i et vidnesbyrds møde: „Vi var klar over, da vi sendte Roger på mission, at vi kom til at forandre vort livsmønster for at få råd til det. Men da vi satte os ned og regnede ud, nøjagtigt hvordan vort nye budget ville tage sig ud - helt nøjagtigt ned til den sidste øre - fandt vi ud af, at vi ikke ville have nok til selv det nødvendige. Vi var meget bekymrede og bad om det. Vi var nødt til at stole på Herren og sende Roger af sted under alle omstændigheder, men vi vidste ikke, hvordan vi skulle klare det. Og så skete det, netop dagen før Roger tog afsted, at min mands chef kaldte ham ind på sit kontor og sagde, at firmaet med øjeblikkelig virkning ville give ham lønforhøjelse. Han gav ham så



en seddel med beløbet På den tilbudte forhøjelse. Det var nøjagtigt - på øre - det beløb, som det ville koste os at holde Roger på mission."

Vores himmelske Fader hjælper os også på andre måder. Jesus sagde: „Og disse tegn skal følge dem, der tror: i mit navn . . . på syge skal de lægge hænder, og de skal blive raske.” (Mark. 16:17-18) Helbredelser er en meget væsentlig del af det gengivne evangelium, og der bæres ofte vidnesbyrd om dem til faste- og vidnesbyrdmøder.

En ældre mand sagde: Jeg havde emfysem* i en sådan grad, at jeg ikke kunne spadsere 100 meter uden helt at tabe pusten. Så blev jeg for et par måneder siden kaldet som besejler i templet. Det bekymrede mig, fordi jeg vidste, at man i den stilling var nødt til at gå op ad trapper, og det kunne jeg ikke klare. Men de indsatte mig alligevel i den stilling, og de velsignede mig, at jeg måtte have helbred til at udføre mit arbejde. Brødre og søstre, den velsignelse blev opfyldt. Og jeg er ikke blot blevet velsignet i templet. I går spillede jeg fire omgange tennis og følte mig ikke engang forpustet bagefter. Og så vandt jeg endda!"

Herren giver også de hellige oplysninger og trøst på mirakuløs måde. For eksempel fortalte en søster, som havde ægteskabelige problemer på grund af hendes mands diktatoriske væsen, om en drøm, hun havde haft, som hjalp hende over de dårlige følelser. „Denne søde, gamle dame kom hen til mig og rådede mig til at være tålmodig og kærlig, og fortalte, at Arnold var en god mand, og at han ville forandre sin væremåde. Drømmen kom igen og igen i flere dage. Jeg kunne ikke lade være at tænke på den. Jeg spekulerede på, hvem mon den dame kunne være og hvordan hun kunne sige det, hun sagde. Så modtog vi ikke længe efter nogle for lang

tid siden bestilte fotografier af Arnolds forfædre, som vi havde bestilt for at anbringe dem i vores mindealbum. Blandt billederne var der ét af Arnolds mor. Han havde aldrig rigtigt kendt hende, for hun var død, da han kun var 7 år gammel. Men øjensynlig kendte hun ham godt. Kvinden, som havde besøgt mig i mine drømme, var hans mor." Ligesom i den drøm løftes sløret somme tider, og medlemmer af kirken velsignes med kommunikation med dem på den anden side: „Min bedstefar døde efter at have været gift med bedstemor i 57 år. Ikke længe efter at han døde, besøgte jeg hende og spurgte: 'Har bedstefar besøgt dig mange gange, bedste?'

Hun fik et mærkeligt udtryk i øjnene, og hun sagde: 'Hvordan kan du vide det?' Og så fortalte hun os, at han ofte kom til hende, og indviede os i en oplevelse, hun havde haft 2 dage tidligere. Hun havde netop afsluttet en bøn og lå i sengen og tænkte, da bedstefar viste sig ved fodenden af sengen. 'Tag mig med dig,' sagde hun til ham.

Han rystede på hovedet og smilede trist. 'Det er endnu ikke tiden, Ruby,' svarede han. Han talte lidt med hende og forsvandt så.

Men det varede øjensynligt ikke så længe, førend tiden var kommet, og vi bragte bedste til hospitalet for sidste gang. Vi har nok været triste ved at se hende gå bort, men hvordan kunne vi prøve på at holde hende i live, når hun så stærkt ønskede at gå med sin elskede?" Og omvendelse er også et mirakel, der er blevet gjort muligt af Frelseren. En ung mand bar dette vidnesbyrd: „Jeg tænker på al den smerte, jeg har bibragt mine forældre - og mig selv ved ikke at forstå, at synd ikke bringer lykke. Efter at have afsluttet højskolen flyttede jeg hjemmefra og begyndte at drikke, ryge og bruge en smule narkotika. Jeg syntes, at jeg havde det dejligt, men nu forstår jeg, at

jeg i virkeligheden havde det frygteligt. Så en dag standsede jeg op, og den tanke slog mig: 'Hvad nu, hvis mine forældre kunne se mig nu?. Hvad ville de tænke?' Da begyndte jeg at forandre mig. Jeg fandt ud af, at det ikke var lykken at leve, som jeg havde gjort. Men jeg ville aldrig have fundet det muligt at forandre mig til det bedre, hvis det ikke var for nogle gode, nye venner og en forstående biskop - og uden hjælp fra Helligånden. Men med deres hjælp blev jeg i stand til at omvende mig. Og nu forstår jeg, hvor ulykkelig jeg var. Jeg vidner om, at omvendelse og et retskaffent levned bringer lykke. Og jeg ved af erfaring, at Herren altid er der for at hjælpe os med at forandre vores tilværelse, hvis bare vi vil lade ham gøre det."

Jo, vores kirke er sandelig en miraklernes kirke. Vi kan se beviset derpå hver eneste fasteog vidnesbyrds-møde, når vores tro styrkes af vore søskendes åndelige oplevelser. Og derudover er der tallose oplevelser, der gemmes i hjertet og overvejes dér. (Se Luk. 2:19)

„Mine elskede brødre, er mirakler da hørt op, fordi Kristus er opfaren til himlen?" spurgte Mormon og besvarede sit eget spørgsmål: „Se, jeg siger jer, nej, thi det er ved tro, undergerninger udføres; ... ve derfor menneskenes børn, om disse ting er hørt op, thi det sker af mangel på tro, og alt er forgæves ..."

Men se, mine elskede brødre, jeg tror bedre om jer; thi jeg mener, at I, på grund af jeres ydmyghed, har tro på Kristus." (Moroni 7:27,37,39)

„Af deres frugter skal I kende dem," sagde Frelseren, og de sidste dages hellige fra dette århundrede har frugterne af tro: mirakler, de åndelige oplevelser, der hver måned i vidnesbyrds-møderne fortælles ud over kirken. Det er som Herren sagde i en åbenbaring i vor

egen tid: „Salige er de, hvis fødder står i Zions land, og som har adlydt mit evangelium; thi de skal ... krones med velsignelser fra oven og med mange befalinger og med åbenbaringer til sin tid." ... og, forekommer det tydeligt, med mirakler i henhold til troen og behovet hos dem, „som er trofaste og nidkære for mig." (L&P. 59:3-4)

**Luftansamling i vævene. O.a.*



Fasten - en glædes gave

af Sheryl Condie Kempton

Faste er nok ikke det letteste evangeliske princip for mig at adlyde. Men for et årstid siden besluttede jeg, at det var på tide for mig at komme ind i den rigtige vane med at faste regelmæssigt. Og samtidig besluttede jeg, at jeg også ville forsøge at lære, hvordan man gør fasten mere betydningsfuld: mere acceptabel for Herren og af større betydning for min egen åndelige udvikling.

Så kom fastedagen. Jeg ville faste fra lørdag eftermiddag til efter faste- og vidnesbyrds-mødet søndag eftermiddag - men lørdag aften var jeg til et møde, hvor der blev serveret forfriskninger. Jeg forandrede min plan: Jeg ville faste fra sent lørdag til sent søndag.

Næste morgen, mens jeg havde travlt med at give mine 3 små piger morgenmad og gøre dem klar til søndagsskolen, tog jeg mig pludselig i at slikke honning af fingrene og putte overskudsbrød i munden. Da jeg blev klar over, hvad jeg gjorde, følte jeg mig skuffet og svag, og jeg opgav at faste den dag.

Jeg besluttede mig så til at faste på et andet tidspunkt senere på ugen for at indhente det forsømte; men ugen - og måneden - gik, uden at jeg nåede mit mål. Og så nærmede sig endnu en fastedag.

Denne gang gik det anderledes. Præsident Spencer W. Kimball bad

kirkens medlemmer faste og bede for vejr-situationen, den frygtelige kulde og megen sne nogle steder og tørke i andre dele af landet. Det var en inspirerende følelse at vide, at jeg var én af hundredetusinder af mennesker, som gjorde det, som en Guds profet havde bedt os gøre, og den følelse motiverede mig til at fortsætte.

Men selv om jeg virkelig undlod at spise og drikke i 24 timer, så var jeg ikke helt tilfreds med min indsats. Dagen havde ikke været meget anderledes end andre søndage, og det forekom mig, at hvis det var af betydning at faste, så måtte det gøre forskel. Jeg vidste, at det var vigtigt, så jeg ræsonerede, at jeg nok ikke gjorde det på den rigtige måde.

Jeg bestemte mig til at studere skrifterne med hensyn til fastens principper og regler.

Og for at supplere min læsning i skrifterne, læste jeg nogle retningslinier for fasten, givet af vore tids profeter. De var tydelige i deres forklaring af, hvordan korrekt faste betyder at afholde sig fra at spise og drikke to efter hinanden følgende måltider, overvære faste- og vidnesbyrds-mødet og betale et rigeligt fasteoffer.

Med disse oplysninger og et dybtfølt ønske om at gøre det, der var rigtigt, var jeg rede til i praksis at udføre det, som jeg havde studeret mig til. Jeg kendte fasteloven, og jeg vidste, at jeg kunne overholde lovens bogstavelige ord. Men det er lovens ånd, der virkeligt kan forandre tilværelsen. Jeg besluttede mig til at koncentrere om disse fem områder for at prøve at få fat på fastens ånd:

1. En kærlighedens ånd til Gud og mine medmennesker. Disse to meget vigtige mål krævede bestandigt arbejde og opmærksomhed. Ikke blot er det vanskeligt for mig at elske mennesker en gang imellem, men det er også somme tider vanskeligt at ønske at elske dem.

Og når jeg tænker på at elske Gud, overvældes jeg af at vide, at selv min bedste kærlighed på dette punkt er en svag og ufuldkommen gave.

2. Offervilje og tjenestevillighed. Fasteofre er ét tegn på denne ånd. Et andet er villighed til at dele mit vidnesbyrd med andre. Jeg må også flittigt søge andre muligheder for at give og dele min overflod af velsignelser med andre. Somme tider føler jeg, at jeg ikke engang er begyndt at forstå, hvad virkelige ofre er.

3. Broderskab og kammeratskabsånd overfor de hellige. Når jeg faster giver det mig en vidunderlig følelse af glæde at erkende, at jeg er fælles med resten af kirkens medlemmer om denne mulighed, og at vi kan hente kraft gennem enhed.

4. Samhørighedsånd med Gud. Een eneste dag hver måned har jeg lejlighed til at lægge alt hvad der forstyrrer til side (undtagen mine tre børn, som endnu ikke helt kan støtte mig i mine bestræbelser) og med „hensigtens enkelthed” prøve at rense mit hjerte til at blive ét med Gud, når jeg renser mit legemes tempel.

5. Selvkontrol. For mig er udøvelsen af min vilje med hensyn til at faste et tegn på ydmyghed, at jeg overgiver min vilje til Herrens vilje, at jeg ønsker at styrke min åndsraft og min legemsherskelse, og at jeg er villig til at omvende mig fra ønsker om at gøre andet end det, som Herren måtte ønske.

Med alt dette i tankerne fastede jeg. Første gang fastede og bad jeg, at jeg måtte modstå en bestemt fristelse, som havde generet mig. Resultaterne var mirakuløse. Ikke alene modstod jeg fristelsen, men den ophørte med at være en fristelse; Ikke alene undlod jeg at synde, men jeg ønskede heller ikke at synde. Og på den måde blev jeg øjeblikkelig velsignet.

Jeg besluttede, at det var vigtigt for min udvikling hurtigt at faste påny og ikke at vente en hel måned. Denne gang fastede og bad jeg om en afgørelse, som jeg havde haft vanskeligt ved at træffe. For og imod de vigtigere alternative muligheder forekom næsten lige stærke, og jeg havde puslet med det i flere uger. Efter at have fastet og bedt om det, vidste jeg pludselig, hvad jeg skulle gøre, og jeg havde ikke mere et øjeblik tvivl om, hvad der var det bedste valg.

Efter at jeg havde fastet, var jeg umådelig agtpågivende med, hvad jeg puttede i munden. På én eller anden måde forekom mit legeme mere helligt for mig, og jeg ønskede ikke at spise noget som helst, som var urent eller unødvendigt. Det forekom næsten, som om selv fasten kan hjælpe os til at fornemme, hvilke fødevarer, der er gode og nærrende for os, og hvilke der skader og forurener vort fysiske legeme. Jeg syntes at kunne tænke mere klart og præcist. Jeg var i højere grad i stand til at koncentrere mig om et enkelt formål, når jeg gik i templet. Selv om jeg følte mig fysisk svag, når jeg fastede, syntes det, som om jeg var istand til at udføre mere og arbejde med større udholdenhed bagefter.

Jeg følte også en stigende ømhed over for min mand og vore børn, en overvældende kærlighed og påskønnelse. Og det forekom mig, som om jeg græd mere under nadvermødet og i højere grad glad for det. Jeg er sikker på, at møderne ikke var blevet anderledes; det var snarere mig, der var blevet mere åndeligt modtagelig.

En anden vigtig velsignelse, som jeg har modtaget som resultat af at faste, er en forøget evne til at erkende det ondes indflydelse og fristelser - og at afvise dem uden betænkning.

Som jeg har fornyet mine anstrengelser for at faste, sådan som Herren ønsker

det, har jeg fundet nogle praktiske hjælpemidler dertil. Her er en liste over nogle af dem:

1. Vær enig i familien om at faste. Hent styrke og motivering fra præstedømmets eksempel og støt hinanden i kampen. De, som endnu ikke er gamle nok til at afholde sig helt fra at spise og drikke, kan alligevel deltage åndeligt: bede, lære historier fra skrifterne, synge, tælle velsignelser og planlægge tjenestegerninger mod andre.

2. Planlæg særlige tjenestegerninger og ofre til fordel for andre. Giv altid et rigeligt fasteoffer og søg inspiration til andre tjenestegerninger, som Herren ønsker.

3. Planlæg omhyggeligt, så det fysiske arbejde kan bringes ned til et minimum. For mig betyder det forud at planlægge, hvad børnene skal spise. Jeg prøver også at arrangere passende søndagsaktiviteter for dem, før min egen faste begynder om lørdagen.

4. Planlæg omhyggeligt, så tålmodigheden ikke bliver belastet. Sørg for rigelig tid til at gøre alting parat til møderne i kirken, så det ikke bliver nødvendigt at jage.

5. Sørg for, at der er tid til oprigtig bøn. Det er noget, der er særlig vanskeligt for mig med mine tre små piger, der altid ønsker at involvere mig i hvad som helst. Somme tider kan vi bede hele familien sammen. Somme tider må min mand og jeg bede sammen, mens børnene tager sig en lur eller er gået i seng. Somme tider kan den ene af os koncentrere sig om dem, mens den anden beder alene. For mig er den bedste tid for en personlig bøn midt i nattens stille ensomhed.

6. Fast og bed med et specielt formål eller for en bestemt velsignelse. Det kan være et personligt behov, en velsignelse for en anden, eller noget, der drejer sig om hele kirken eller landet, som for

eksempel at bede for en forandring af vejr situationen.

7. Omvendelse fra synder. Søg styrke til at forandre dig og inspiration til at finde ud af hvordan. Søg måder at restituere de skete skader og at modtage tilgivelse fra dem, der er blevet skadet.

8. Læs, studér og overvej skrifterne. Søg at forstå de dybtgående tanker, som du endnu ikke er kommet til bunds i. Benyt ægtefællens styrke til at finde svar på spørgsmål. Læs efter emner såvel som efter rækkefølge. Prøv at finde måder, hvorpå du kan lære børnene at kende skrifterne og at holde af dem.

9. Pris og tak Gud. Vis taknemmelighed for hans velsignelser. Syng hyldestange til ham. Glæd dig over dit slægtsforhold til ham. Bær vidnesbyrd om ham og hans godhed mod andre.

10. Undgå konflikter og forstyrrende indgreb. Bryllupsreceptioner, fester, middage, sportskampe og selskabelige aktiviteter er nok ikke egnede til at bidrage til fasten og åndelig kommunikation.

11. Skriv dine oplevelser ned i dagbogen. Skriv også en hyldest til Gud, hvad du omvender dig fra og planer for forandringer, kommentarer til de skriftsteder, du har læst, de tjenestegerninger, du planlægger at udføre, det formål, du hver måned faster for, og dit vidnesbyrd. Hvis vi regelmæssigt fører noget sådant ind i dagbogen, kan det blive et godt redskab til at holde vore vidnesbyrd stærke, give vejledning til og motivering for forandringer, og det vil inspirere vore børn og vore børns børn. Mirakler, vi oplever, mister hurtigt deres styrke i vor hukommelse, men notaterne i vore dagbøger kan bringe dem klart tilbage i erindringen og få os til at hungrer efter evigt liv, et liv, der er ét eneste mirakel.

Selv om min egen faste endnu ikke kan kaldes „fryd og bøn,” føler jeg mig langt
(Fort. side 36.)

Kirkens livskraft

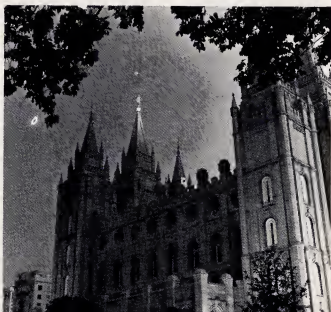
af præsident Spencer W. Kimball



I en tale til en gruppe missionærer talte præsident Kimball - endnu som medlem af De tolv's Råd - engang om betydningen af at bære vidnesbyrd. Han sagde blandt andet:

„Dette med at bære vidnesbyrd er ikke noget excentrisk, mærkeligt noget, som kun vi gør. Det er en fundamental del af kirken . . . Jeg husker, at jeg bar mit vidnesbyrd, da jeg var barn i primary og søndagsskolen. Det er noget grundlæggende. Det er noget vigtigt . . . Der er nogle kritikere, der siger, at det er

tåbeligt at lade små børn bære deres vidnesbyrd, og at de ikke kan vide, om det er sandt. Utvivlsomt er deres kundskab begrænset. Men de kan have følelser, og vidnesbyrd er følelser, ikke bare en ophobning af kendsgerninger. Vidnesbyrd kommer fra hjertet. Og derfor bliver de noget grundlæggende . . . Der aflægges vidnesbyrd overalt i vores kirke. Når vi kalder en gruppe missionspræsidenter sammen, bærer vi vore vidnesbyrd, og når medlemmer kommer sammen i små grupper alle



vegne, hvad enten det er formelt eller uformelt, så bærer de deres vidnesbyrd. Vi, fra De tolv's Råd bærer vore vidnesbyrd derhjemme. I de 18 år, jeg har været blandt De Tolv, har vi holdt vidnesbyrdmøde. Vi går i templet tidligt om morgenen, de tolv af os, eller så mange, som ikke er for langt borte fra hovedkvarteret . . . til vores eget værelse på fjerde sal. Det er et værelse, hvor der er tolv læderbetrukne stole. De er meget gamle. Jeg tror nok, de er blevet benyttet af apostle i mindst et halvt hundrede år. Læderet er slidt, men det er alligevel behagelige gamle stole at sidde i. De står i en halvcirkel. Vi har også vores sekretær dér. Præsident Smith sidder i den ene ende af halvcirklen, og den yngste af kvorummet sidder i den anden. Vi sidder sådan i hestesko-form. Vi synger. Broder Lee spiller orgel, eller han dirigerer sangen, og jeg spiller på orglet. Vi har et lille stueorgel, som man pumper med fødderne. Vi beder meget oprigtigt om, at Herrens Ånd må være hos os, og derefter lytter vi til referatet af det forrige møde, der er meget detaljeret. Dette referat tager gerne mellem 15 og 20 minutter at oplæse . . . og det er spændende læsning. Vi hører på ny de vidnesbyrd, som vi for 3 måneder siden hørte brødrene aflægge.

Så plejer præsident Smith, der er præsident for De Tolv at rejse sig, og med bøgerne i hånden åbner han skrifterne for os, sådan som jeg forestiller mig, at Herren gjorde det for de 2 mænd, der var på vej til Emmaus. . . Vi er midt i en faste. To af os administrerer nadveren, og vi omdeler den for hinanden. Og så begynder vidnesbyrdaflæggelsen. Vi bruger 3 eller 4 timer bare de 12 af os, til at bære vore vidnesbyrd for hinanden. Jeg nævner dette, for at I kan vide, at det er noget grundlæggende og en vigtig del af kirkens program at bære vidnesbyrd.

Hvis de 12 apostle har behov for at bære vidnesbyrd for hinanden for at udtrykke og udtale deres taknemmelighed over for Herren, så har missionærerne sikkert også behov for det for at hente støtte, opløftelse og inspiration til at holde ilden vedlige. Vi synger derefter igen og beder, og går derefter til vore sædvanlige gøremål.

Og så har vi et andet vidnesbyrdmøde hver 6. måned på den tirsdag, der går forud for generalkonferencen. Alle generalautoriteterne er der . . . i præsidentskabets og De Tolv's værelse i templet. Øverst er der en stol, hvori kirkens præsident sidder. Aldrig sidder nogen i den stol undtagen Herrens profet. Selv om hans rådgivere leder mødet, når han ikke er der, så sidder de altid i deres egne stole . . .

Nadveren administreres af 2 af brødrene, sædvanligvis to af de tolv. Vi faster den dag. Derefter bærer vi vidnesbyrd. Patriarken, én fra biskoprådet, én af de halvfjerds, én af assistenterne, én eller flere af de tolv og alle 3 i præsidentskabet bærer deres vidnesbyrd. Det er en vidunderlig oplevelse at det altsammen krones med Herrens profets vidnesbyrd. At se ham stå dér og høre ham sige: „Jeg ved, det er sandt. Jeg ved, at Herren besvarer vore bønner. Han åbenbarer sine hensigter og sin vilje til os.“ Jeg vil sige til jer, at det er en oplevelse, man husker.

Jeg nævner alt dette, for at I ikke skal tro, at det at bære vidnesbyrd er en lille ting, som er noget tilfældigt, som alene hører til i missioneringen. Det er ét af kirkens programmer. Det er magtfuldt og mægtigt . . . Det er livskraften i organisationen og i kirken.”

(fra „The Berlin Spirit”, jan. 1962)

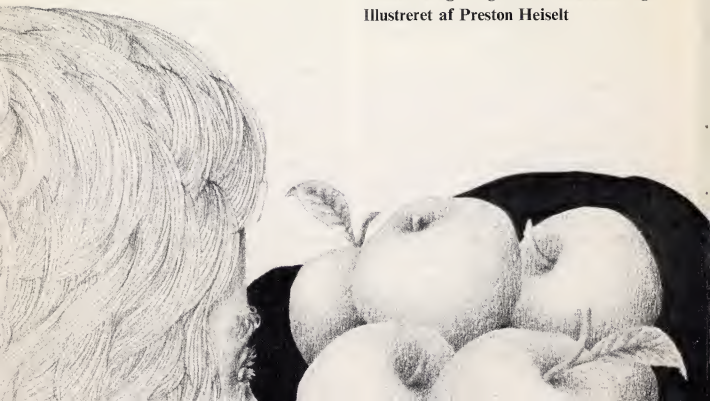
Det er ikke altid missionærlektierne, der omvender folk til evangeliet. I tilfældet Christian Knudsen krævede det f.eks. en lang række af enkle venlige handlinger at bringe ham til det punkt, hvor han begyndte at tænke alvorligt på at blive mormon. Christian, der var født i Norge i 1856, var 14 år, da hans onkel kom tilbage til Norge som mormonmissionær fra Utah. Han underviste Christians forældre og børn, og de blev alle døbt - undtagen Christian. Han var blevet oplært i sit lands religion og var meget bitter, da hele den øvrige familie sluttede sig til mormonkirken. De efterfølgende udvalgte stykker, der er taget fra en beretning, han senere skrev, og som nu opbevares i kirkens historiske afdelings arkiver, fortæller om, hvordan hans oplevelser, som ung mand på

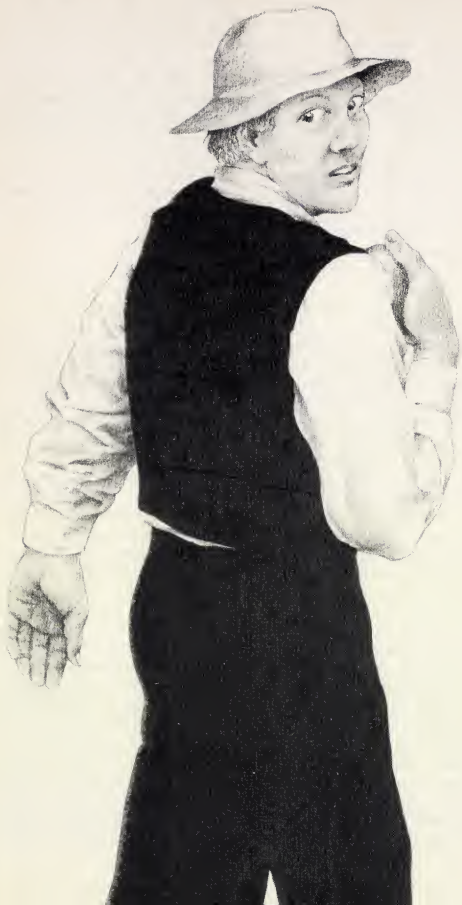
næsten 16 år, beredte ham til at modtage evangeliet. Mindre udeladelser af materiale, som ikke har at gøre med hans omvendelse, er foretaget for at gøre hans historie mere letlæseligt.

I 1870 kom min mors bror, Mons Andersen, til vort hjem som mormonmissionær. Han bragte lokale ældster med sig, og de holdt møder i vort hjem. På den måde blev mor og far omvendt til kirken. Ikke længe efter besluttede de sig til at emigrere til Utah. Men sådan havde jeg det ikke. Jeg gik til præst for at blive konfirmeret, og der havde vi en prøve, der skulle vise, hvor meget vi kendte til Bibelen. Ældsterne fandt fejl i forklaringen af de stykker, som jeg citerede, så i stedet for at jeg blev omvendt, gjorde det mig temmelig bitter over for mormonismen.

Christians omvendelse

En beretning redigeret af Gordon Irving
Illustreret af Preston Heiselt





Så kom det tidspunkt, da mine forældre solgte vort hus og rejste til Utah. Men jeg var blevet bitter og ville ikke rejse med dem. Så da de så, at jeg ikke ønskede at tage afsted, forsøgte de en masse overtalelse. Men det gjorde mig endnu mere stædig. Jeg forstod ikke, at vort hus blev solgt, og at der ikke var noget hjem at falde tilbage på. De mennesker, som købte vort hus, flyttede ind, og vi måtte bo hos en nabo den sidste nat. Jeg indvillige til sidst i at tage med dem så langt som til Christiania, (det nuværende Oslo) en strækning på næsten 150 km. Og så forlod vi den 18. juni 1872 vort hjem med kurs mod Utah. Vi var 6 i familien - far, mor, søster Agnete, 17 år, mig selv, 15 år, bror Mathias, 12 år, og søster Christine, 8 år gammel. En mand med en hest og vogn kom og tog vore kasser, der indeholdt vore fødevarer, tøj og sengetøj, i alt tre i tal; og jeg kan fortælle jer, de var store, men endelig fik han dem da placeret. Vi andre måtte gå, men det var ikke noget nyt i Norge. Vi rejste omkring 7 engelske mil, til vi kom til en sø, der hed Mjüos. Der gik vi ombord i en lille damper og rejste med den en strækning på omkring 45 mil til et sted ved navn Eidsvoll, dér, hvor Norges grundlov blev skabt. Dér blev jeg ramt af et mærkeligt syn, for jeg havde aldrig før set et tog. Jeg var ikke rigtig klar over, hvad jeg skulle mene om det, da jeg så alle de spor og spekulerede på, hvordan toget skulle komme fra det ene spor til det andet. Men vi gik ombord i toget, og afsted gik det, og snart var vi i Christiania, hovedstaden. Nu må jeg fortælle en smule af, hvad der skete dér. I husker, at det var så langt, som jeg havde lovet at tage med dem. Fra stationen blev vi bragt til mormonernes hovedkvarter i Norge, Østerhusgata nr. 27. Mens vi var der, holdt de et møde i en sal, og mine forældre bad mig gå med til mødet. Men

jeg ville ikke gå indenfor. I husker, at jeg sagde før, at jeg var bitter. Der var en dame dér, som så, at jeg ikke gik ind. Hun sagde: „Hvis det var min dreng, så ville jeg piske ham, til blodet løb ned ad ham og ind i hans sko.” Jeg hørte godt, hun sagde det, men jeg tror nok, hun skulle have været en god løber for at fange mig, for jeg var meget letbenet. Her er den måde, de fik mig til at tage med på den videre fart. De vidste jo, hvad jeg tidligere havde sagt, og min søster Agnete havde sagt, at hvis jeg ikke tog afsted, så ville hun heller ikke rejse længere.

Far gik hen til en hatteforretning og købte et par pæne, brune hatte til min bror Mathias og mig og forærede os dem. Han sagde ikke noget, men så meget bedrøvet ud. Da jeg så, hvor kede af det, mine forældre var, mindedes jeg, hvad jeg havde læst i Bibelen: „Ær din fader og din moder, at dine dage må blive lange i landet, som Herren din Gud gav dig.” Jeg indvilligede i at tage med dem. Så fik de deres gode humør igen, og jeg har aldrig fortrudt det.

Et Par dage efter gik vi ombord i den lille damper, der skulle bringe os til København. Da jeg ikke var medlem af mormonkirken, sang jeg ikke og var ikke så glad som resten af dem, men jeg kunne både høre og se, hvor glade de var. Jeg husker meget godt én af salmerne: „Til Babylon, til Babylon vi siger farvel, i Efraims land, vi vil fryde vor sjæl.” Vi kom til København den næste dag efter at have været på skibet hele natten. Der var ikke noget sted, vi kunne ligge ned, så jeg kravlede op på nogle kornsække og fandt dér et sted at sove. Mens jeg var der oppe og fik mig en god søvn, var mine forældre og de andre næsten afsindige. De havde ledt efter mig, til de til sidst havde opgivet håbet om at finde mig. Da vidste, at det var mod min vilje at rejse, og selv om de

ikke sagde det direkte, kunne jeg på den måde, de opførte sig på, da jeg kom ned, regne ud, at de havde troet, at jeg var sprunget overbord. Det bragte glæde til deres sjæle, da nogen kom og fortalte dem, at de havde set mig, og at jeg havde det godt. De kunne ikke tro det, før de selv så mig. Havde jeg aldrig før glædet dem, så gjorde jeg det i hvert fald nu. Da vi kom til København, gjorde vi ophold, indtil der var samlet omkring 300, som skulle til Utah. Anthon H. Lund, som ved sin død var rådgiver for præsident Heber J. Grant, havde ansvaret for kompagniet til Utah. Vi forlod København for at rejse til Hull i England over Nordsøen. Da vi sejlede afsted, var vejret smukt, og vi hørte de samme glade sange, som da vi forlod Norge. Ja, der var nogle, som dansede. Men snart efter begyndte de vældige bølger at rulle. Det varede ikke længe, før nogle søgte hen til rælingen. Ih, hvor de ofrede til fiskene! Jeg lo ad dem og spekulerede på, hvad der mon var i vejen med dem. Men jeg kan fortælle jer, jeg lo ikke ret længe. Også min tur kom. Men vi kom da sikkert til Hull, og dér gik vi ombord på et tog med Liverpool som mål. Vi kom dertil efter omkring 8 timers køretur, og dér gik vi ombord i dampen *Nevada* med kurs mod New York i Nordamerika.

Det tog os 14 dage at komme over Atlanterhavet. Noget af turen var det et forfærdeligt vejr, og jeg var søsyg hele vejen. Men vi havnede da trygt og godt i New York. Dér tog vi toget mod Utah. På omkring 4 dage ankom vi til Salt Lake City den 17. juli 1872 sent om aftenen. Før vi kom til stationen fortalte Præsidenten for vores kompagni, Anthon H. Lund, os, at når vi kom til stationen, ville en hel del af os blive mødt af familie og venner, og nogle af dem ville bringe os med sig hjem. Men han sagde: „Lad ingen af dem tage jer

med sig hjem lige nu, for I vil allesammen blive bragt til en banket. I stedet må I gerne tage dem med til banketten.”

Det var henvend klokken 10 om aftenen. Navnet på huset kendte jeg ikke, men det var stort nok til, at vi alle straks kunne sidde ved bordene. Såvidt jeg husker, var vi omkring 300. De var allesammen gået ind, med undtagelse af mig selv, for jeg syntes ikke, at jeg hørte til. Jeg vidste, at jeg ikke var mormon, som alle de andre. Som jeg før har fortalt, var jeg ret så bitter. Men broder Lund kom ud og så mig et stykke derfra. Han kom over til mig og spurgte efter mine forældre. Jeg sagde, at de var gået ind, men at jeg ikke syntes, jeg hørte til dér. Så tog han mig ved armen, og vi gik over til døren. Han sagde på dansk: „Vær nu sød at gå ind. Du er meget velkommen.” Og så gik jeg naturligvis ind. Og jeg vil fortælle jer, det var den bedste aftensmad, jeg nogen sinde har fået, alt muligt godt var der. Da vi var færdige med det måltid, var det næsten midnat, men bordene var stadig dækkede, og der var rigeligt af alle ting. Vi kunne gå rundt og forsyne os, så meget vi ville. Det var allesammen til os. Der var ingen, som var kommet for at hente os, så vi blev i salen til om morgenen. Jeg ved ikke, hvad resten af dem gjorde, men jeg lagde mig ned på en bænk ved bordet og faldt i søvn. Da jeg vågnede, var solen oppe, og alle de andre var oppe og i fuldt sving. Jeg ventede ikke på morgenmaden, for der var stadig rigeligt med fødevarer på bordene, og der blev sagt til os, at vi var velkomne til at tage for os af retterne. Det gjorde jeg, og jeg fik mig sandelig en god morgenmad, lige så god som aftensmaden dagen før.

Så kom tiden, da vi var nødt til at spekulere på, hvad vi skulle gøre i et fremmed land med et mærkeligt sprog.

Vi hørte dem tale men vidste ikke, hvad de sagde. Endelig kom der én, som på dansk bad os følge med. Han bragte os hen til den gamle tiendegård. Der fandt vi kasserne med vore ting i, både sengetøj og en smule mad. Og der blev vi så den følgende nat.

I løbet af dagen fik jeg den idé, at jeg ville gå på rundtur i Salt Lake City. Da det var sommer, var de tidlige æbler modne, og jeg så nogle æbler, der forekom mig ganske gode. Jeg kunne ikke bede om dem, og hvis jeg tog ét uden at bede om det, så ville jeg stjæle, lige så vist som hvis jeg tilegnede mig en dollar. Men jeg så et dejligt rødt æble ligge under stakittet, så jeg bøjede mig ned og tog det og fortsatte hen af fortovet. Jeg havde kun taget nogle få skridt, da en mand sagde: „Hej, stop!” Jeg troede, han talte norsk, for „stop” hedder det samme på engelsk og på norsk. Så naturligvis standsede jeg.

Men han gik om bag huset. Så jeg begyndte igen at gå, men han har nok set mig gøre det. Han kikkede omkring hjørnet af huset og råbte „stop” endnu en gang. Jeg var bange, for jeg havde taget et æble uden at bede om lov. Jeg tænkte mig, at han var gået for at hente en pisk, så han kunne slå mig, og jeg tænkte på, hvad jeg ville have gjort i Norge. Men, kan I tænke jer, i stedet for det, havde han fyldt sin hattepuld med gode, pæne, røde æbler. Jeg gik tilbage til porten, og han rakte mig det ene æble efter det andet, indtil jeg havde hænderne fulde. Han sagde noget til mig på engelsk, som jeg ikke kunne forstå. Mens han gjorde tegn til mig, hvad han mente - at putte dem i lommerne, for jeg havde store lommer i min jakke. Og han gav mig den hele hat fuld af æbler.

Det gjorde så stærkt et indtryk på mig, at jeg aldrig har glemt det. Jeg havde taget ét, og i stedet for at slå mig havde han givet mig en hel hatfuld. Jeg har før

fortalt jer, at jeg var temmelig bitter men jeg siger lige ud, at med dette og med indbydelsen til festen aftenen før, havde alle de bitre følelser forladt mig. Det var en bedre lektie for mig end noget andet, jeg kunne tænke på. En god handling taler højere end ord.

Jeg gik tilbage til den gamle tiendegård, hvor jeg fandt mine forældre og bror og søstre. Og jeg var lykkelig over, at jeg havde nogle æbler at give dem. De undrede sig over, hvor jeg havde fået dem. De vidste, at jeg ingen penge havde at købe dem for, og så sagde de: „Du har været ude at stjæle dem.” Jeg sagde: „En mand ude i byen gav mig dem.” De sagde, at så måtte der være bedre mennesker her i Utah, end der var i Norge. Det begyndte jeg også at mene. Min onkel, Mons Andersen, havde sagt til os, at vi skulle tage til hans forældre i Lehi (i Utah). Den aften var der en fisker, som skulle den vej, og han sagde, at han kunne tage 2 af os med. Så mor og min bror Mathias tog med ham. Så ville der komme én og hente resten af os. Vi kunne ikke tage med toget dertil, for sporene var dengang kun lagt til Point of the Mountain (en snes km. syd for Salt Lake City. O.a.). Så resten af os blev i tiendegården til den næste dag. Hele den dag var der ingen, der kom. Men den næste dag, den 20. juli 1872, ankom vi til Lehi.

Nu må jeg sige lidt om søndag den 21. juli 1872. Som jeg sagde før, overnattede vi på statsvejen på denne side af Sandy. Det var en skøn morgen, og det var tid for os at få noget at spise, før vi startede. Vi var 5 i alt, og vi havde noget hjemmebagt hvedebrød. Der lå en gård ikke så langt borte, så Mathias Petersen, vores kusk, gik derover for at se, om han kunne få noget mælk at drikke til brødet. Han kom hurtigt tilbage sammen med en dame med en gryde fuld af sødmælk. Det var første

gang, jeg lå i lejr ude og mit første måltid hvedebrød og sødmælk. Jeg vil aldrig glemme, hvor godt det smagte mig. Jeg var overvældet. „Næh, hvor god den dame måtte være,” tænkte jeg, „når hun bragte os den gode mælk!” Jeg ved ikke, om hun var mormon eller ikke. Men dengang troede jeg, at alle mennesker i Utah var mormoner, så naturligvis mente jeg, at hun også var det. Så det var endnu et skridt for mig til at få en smule bedre følelser for mormonismen.

Omkring klokken 11 kørte vi op foran Mons Andersens hus, og ud kom søster Christine Andersen for at byde os velkommen, idet hun lagde armene omkring os én for én og kyssede de andre. Da min tur kom, så var det ikke noget, jeg var vant til, så jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Af én eller anden grund løb jeg ikke væk derfra. En flok nabobørn og ældre mennesker samledes omkring os og trykkede os i hånden. Jeg går ud fra, at de bød os velkommen, for jeg kunne ikke forstå et ord engelsk. Børnene var i søndagsskole, men de kom snart efter hjem. Også de kyssede os velkommen, og snart var jeg ved at vænne mig til det. Men de fik os sandelig til at føle os hjemme.

Der var noget andet, som slog mig og som hjalp mig på vej til at undersøge kirken. Det var lige på den tid, da en masse frugt var ved at være modne, som for eksempel jordbær, stikkelsbær og tidlige æbler. De, som har truffet søster Andersen, ved, hvilket kærligt menneske, hun var. Hun sagde: „Gå ud og tag, hvad du vil.” Hvis det ikke havde været for hendes kærlige væsen, ville jeg ikke have troet at hun mente det. Men det gjorde hun sandelig. Det var noget andet, end hvad jeg var vant til i Norge. Det var endnu et trin på stigen (til indlemmelse i kirken. O.a.)

Jeg havde slet ikke haft tid til at tænke på, hvad jeg kunne gøre for at tjene til

livets ophold i et fremmed land med et mærkeligt sprog. Fredag morgen den 26. juli 1872 kørte der en mand hjem til Mons Andersens hus, han havde brug for en dreng, der kunne hjælpe ham ude i marken. Hans navn var Peter Petersen. Min løn var 8 dollars om måneden. Jeg arbejdede for ham i 20 måneder. Jeg skal nu fortælle noget om, hvad der skete i den tid. Det var sædvane dengang, at nyankomne skulle gendøbes. Så Peter Petersens kone, Karen Larsen Petersen, sagde til mig: „Der skal være dåb i dag. Så du må spænde hestene for og bringe disse mennesker ned til mølledammen, så de kan blive døbt. Og du skal også døbes.” Jeg fortalte hende så, at jeg nok skulle bringe dem derned, men jeg var ikke endnu parat til dåb.

Den næste vinter begyndte jeg at gå i skole, så jeg kunne lære lidt engelsk. Jeg havde også gået med Mons Andersens drenge til søndagsskole. Eischea Pack var lærer dengang. De skiftedes til at læse fra Bibelen; men når det blev min tur til at læse, læste bror Pack mit vers, og der blev aldrig spildt ét minut. Jeg var glad, selv om jeg ikke kunne forstå, hvad de sagde. Og alligevel kom jeg til at holde af at gå i søndagsskole. Søster Karen Larsen Petersen blev syg og døde den 7. febr. 1873, og det blev afslutningen på min skolegang på det tidspunkt. Men jeg lærte nok til, at jeg kunne begynde på tredje klasses læsebog.

Jeg havde nu studeret evangeliet og havde bedt om det. Jeg kendte Jesu svar til Nikodemus: „Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.” Så den 30. aug. 1873 blev jeg døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige af Mons Andersen og fik håndspåleggelse af Abraham Lossee i Lehi.”

Det gør ikke nogen forskel

af Barbara Balli



Den 11. januar 1975 klokken 13,35 var jeg på vej til en forretning ikke langt fra, hvor jeg bor. Jeg spadserede på fortovet, da en chauffør, der kørte omkring 65 km. i timen, mistede herredømmet over sin bil, som ramte mig, og klemte mig fast mellem bilen og en telefonpæl. Der var tilfældigvis en patruljevogn i nærheden, og den tilkaldte øjeblikkelig hjælp, hvorefter de prøvede at hjælpe mig, men mit ben var så slemt ødelagt, at dér, hvor han skulle lægge en årepresse (for at forhindre, at jeg forblødte) var der simpelthen ikke noget ben.

Da jeg ankom til hospitalet, skrev de, at jeg var død ved ankomsten, men lægerne, der arbejdede hurtigt, havde held til at få mig bragt tilbage til livet. Efter en skøn velsignelse, givet af min biskop, kom jeg ind i operationsstuen.

Lægen sagde, at benet nok måtte amputeres, men en betjent, som undersøgte ulykkesstedet, fandt en ti centimeter lang splint af lårbenet og fik det ekspres sendt til hospitalet. Da det blev bragt ind i operationsstuen, tog man den beslutning at prøve at redde benet. Selv om jeg senere mistede benet, har jeg nu en 20 cm. lang stump, som jeg ikke ville have haft, hvis man havde fjernet benet med det samme.

Efter ulykken var der mange venner og familiemedlemmer, som gjorde meget for mig og min familie. Folk i wardet var så venlige, at de gjorde det muligt for mine forældre at være hos mig i de mange måneder, jeg var på hospitalet. De bragte os måltider og hjalp os og sørgede for os gennem megen kærlighed og omsorg.

Det første jeg husker om AP-UP var, da

de unge mennesker sendte indbydelser ud til afslutningsfesten til de piger og drenge, som var gamle nok til at komme regelmæssigt det følgende år. Da de indbød mig, forbavtede det mig, for jeg tilbragte stadig det meste af tiden på hospitalet med kun nogle få dage hjemme, ind imellem operationerne, og jeg sad i en kørestol. De sagde, at det ville da ikke spille nogen rolle, alle de unge skulle nok hjælpe, og så tog jeg med. Og dejligt var det.

Da tiden kom, at jeg skulle begynde i UP, blev jeg kaldet til at være anden rådgiver i vores førsteårs bikubeklasse, selv om jeg ville komme til at være på hospitalet meget af tiden. Det år gjorde min klasse virkelig en masse for mig. Specielt husker jeg, dengang de på bånd optog et møde, som blev holdt i biskoppens sommerhus, fordi jeg ikke var i stand til at komme. De optog også andre programmer, som de så tog med til hospitalet, hvor vi alle lyttede til dem sammen.

Jeg var udskrevet fra hospitalet og gik med krykker, da stavens bikubevejleder bad mig tage en rolle i skuespillet „Æblekærner.“ Det betød meget for mig at vide, at jeg var ønsket og påskønnet.

Efter ni måneders smerte og lidelser og 34 operationer, hvor man prøvede at redde mit ben, anbefalede lægerne, at det blev amputeret. Efter samråd med mine forældre og vor himmelske Fader, besluttede jeg at få det gjort. Det skete den 24. september 1975, da jeg var 12 år gammel. Da min klasse hørte det, var de helt vidunderlige. De sagde: „Det gør da ingen forskel!“

Mens jeg var på hospitalet til min 35. og sidste operation, kom klassen tit med lektier og viste deres glade ansigter for at opmuntre mig. De kunne finde på at kalde mig og medregne mig i alle deres planlægninger, selv når jeg ikke kunne

komme til møderne. På den måde hørte jeg om al det morsomme, som jeg måtte savne, og derfor følte jeg, at de ønskede, at jeg skulle skynde mig at komme tilbage og være med til det allesammen. Omkring fem måneder senere holdt vores ward en forårssangfest, og vores klasse blev bedt om at deltage. Og jeg var selvfølgelig også med. På det tidspunkt havde jeg mit kunstige ben. Klassen hjalp mig godt, så jeg kunne se ordentlig ud på scenen, og da vi gik ned fra scenen ad trinene foran, tog de dem allesammen ét ad gangen, så jeg ikke kom til at sakke bagud og blive lagt mærke til. Det så helt naturligt ud. De lod mig forstå, at jeg aldrig behøvede at betænke mig, når jeg blev bedt om at gøre noget, og jeg lærte, at hvis bare jeg vil forsøge, så kan jeg gøre, hvad som helst andre kan gøre.

I løbet af sommeren bad jeg én af pigerne i min klasse om hun ville lære mig at køre på cykle, som før, og det gjorde hun. Efter at være faldet en halv snes gange og leet ad det hver gang, lærte jeg det endelig. Vi kører stadig på cykeltur sammen, og det er meget sjovt. Afslutningsfesten sidste år var et svømmeparty. Jeg ville egentlig helst ikke tage med, men min mor og mine veninder overtalte mig til i det mindste at være der. Da jeg dukkede op, havde alle det så morsomt, at jeg ikke kunne stå imod, da de opfordrede mig. Så jeg bad mor hente min badedragt. Da jeg havde taget mit kunstige ben af og var kommet i badedragten, bar pigerne mig ud i bassinet. Jeg havde det dejligt, og de var allesammen så forstående, og de fik mig til at føle, at jeg ikke havde noget at skamme mig over.

I år er jeg blevet kaldet til at være præsident for 2. års bikubeklassen. Jeg håber bare, at jeg kan gøre et godt stykke arbejde og hjælpe andre på samme måde, som jeg er blevet hjulpet.

(Fortsat fra side 25.)

nærmere det ideal, end jeg gjorde for et år siden. Jeg er taknemmelig over, at jeg ved, at Gud lever, at vi er hans børn, og at han ønsker, vi skal finde glæde. Og nu er jeg overbevist om, at fasten er en indbygget del af den glæde. Det er et nødvendigt element i vores kamp for at

overvinde enhver svaghed, styrke ethvert talent, og blive fuldkomne, så vi igen kan slutte os til vor Fader i himlen. Jeg er ham taknemmelig over at have opdaget, at fasten er et magtfuldt middel til at hjælpe os med at finde vor vej tilbage til ham.

Retfærdigheden kræver forsoning for faldet.

Men sådan var betingelsen, og hvis Kristus ikke var kommet som det forsonende offer ifølge retfærdighedslovens krav, for at bøde på, sone eller forløse os fra den situaion, Adam bragte sig i, og som vi befinder os i, så ville den jordiske død være kommet. Legemet ville igen være blevet til støv, hvorfra det var kommet, og ånden ville være gået til Satans rige og være blevet ham underlagt for evigt.

Retfærdigheden krævede, at den lov, som var blevet brudt, blev helet. Retfærdigheden krævede, at der skulle ofres liv, for at Adam og hans efterkommere kunne komme tilbage til Guds nærhed.

For at rette den brudte lov op igen og forløse os fra den magt, som døden gennem faldet havde fået over os, var det nødvendigt, at vi blev forløst gennem et uendeligt offer ved dgydelse af blod. Det var i denne hensigt, Jesus Kristus kom til verden, for han havde i forudtilværelsen frivilligt tilbudt at komme og dø her, for at vi kunne leve.

(Joseph Fielding Smith: Lærdomme om Frelse, s. 114)

„Alle værdige mændlige medlemmer af kirken kan ordineres til præstedømmet.“

Oversættelse

THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS
OFFICE OF THE FIRST PRESIDENCY
SALT LAKE CITY, UTAH 84111

8. juni 1978

Til alle generelautoriteter og lokale præstedømmeledere i Jesu Kristi Kirke af Sidete Dages Hellige over hele jorden.

Kære brødre.

Idet vi har været vidne til udbredelsen af Herrerne værk over hele jorden, har vi været taknemmelige for, at folk fra mange nationer har været lydhere for det gengivne evangeliiums budskab og i stadig stigende entel har tilsluttet sig kirken. Dette har til gengæld inspireret os med et ønske om at skænke hvert værdigt medlem af kirken alle de privilegier og velsignelser, som evangeliet giver.

Da vi er opmærksomme på de forjættelser der er givet af kirkens profeter og præsidenter, som er gået forud for os, om at alle vore brødre, som er værdige til det, på et vist tidspunkt i Gude evige plan kan modtage præstedømmet, og idet vi her været vidne til deres trofasthed, som præstedømmet har været tilbageholdt fra, har vi bedt længe og oprigtigt for disse vore trofaste brødre og har tilbragt mange timer i templets "Upper Room" (Øverste Værelse) i ydmyg bøn til Herren om guddommelig vejledning.

Han har hørt vore bønner og har gennem åbenbaring bekræftet, at den længe forjættede dag er kommet, hvor hver trofast, værdig mand i kirken kan modtage det hellige præstedømme med kraft til at udøve dets guddommelige myndighed og sammen med sine kære nyde enhver velsignelse, som udstrømmer derfra, indbefattet templets velsignelser. I overensstemmelse hermed kan alle værdige mændlige medlemmer af kirken ordineres til præstedømmet uden hensyn til race eller hudfarve. Præstedømmets ledere instrueres om at følge retningslinjen om omhyggeligt at interviewe alle kandidater for ordination til enten det æronske eller det melkisedekske præstedømme for at sikre sig, at de opfylder de fastsatte standarder angående værdighed.

Vi erklærer højtideligt, at Herren nu har kundgjort sin vilje til velsignelse for alle sine børn over hele jorden, til dem som vil lytte til hans bemyndigede tjeneres roet og berede sig til at modtage enhver af evangeliets velsignelser.

Med venlig hilsen

SPENCER W. KIMBALL

N. ELTON TANNER

MARION G. ROMNEY

Det øverste Præsidentskab

